A venit toamna

Lui Victor Crăciun

A venit toamna,
ca un sfârşit de lume.

Copacii în vânt
îşi aruncă epoleţii de aur
şi fug în neştire.

Adorm în camera amintirilor,
ca în casa cea mare,
ocrotită de mirosul
gutuilor coapte.

O, mamă,
dacă ochii tăi s-ar deschide în zori
şi ai învia pentru o clipă din morţi,
cred că tot în vârful picioarelor
ai umbla,
ca să nu-mi tulburi somnul.

Acasă

(monologul celui întors din zbor)

E tare lunecos Pământul
în veacul acest!
Te poți prăbuși în deșert
la o mișcare-a cuiva din deget,
la un gest.
Mă gândesc înfiorat
la lume
și mai ales la prunci:
de ce-ar putea oare
să se prindă atunci?!
Bărbații –
de ultima, sălbatică
înjurătură.
Tinerii –
de frunza sărutului.
Bătrânii –
de Dumnezeu.
Copiii –
de propriul țipăt
ascuțit ca lama.
Și de lacrimă –
mama.
Mamă,
iartă-mă, mamă,
te-am lăsat
cu părul negru ca pământul,
iar acuma,
alb ți-l vârtejește vântul.
Vezi tu,
dacă n-am zbura, răzvrătiți, către stele,
odată s-ar putea
peste noi să se prăbușe ele.

Acasă

Toamnă târzie
la noi la Lipcani.
Rece ca sfecla de zahăr.
Mă trezesc dimineața
cu toate lăicerele casei pe mine,
ostenit de greul lor colorat.
„Mă temeam să nu-ți fie frig”,
zice mama.

Vin rudele să mă vadă,
vorbesc în șoaptă afară
ca la priveghi,
să nu-mi tulbure somnul,
și țistuiesc pe cei mici
să fie cuminți.
Mă aplec să le sărut mâna,
ele și-o smulg îndărăt:
„Nu trebuie...” –
rușinându-se de pământul
din crăpăturile palmelor.
O, neamule, tu!
adunat grămăjoară
ai putea să încapi
într-o singură icoană!

Acasă

1968

Matinale secunde
Picură, cling-cling,
Pe coasele dezumbririi.
Zorii pe frunte
Sarea îmi ling,
Cea a iubirii.

Zvârlugi de lumină
Pe lacrima apei, pe râu.
Paşii de frunză ai mamei
Dimineaţa. Puţină,
Ca o mână de grâu
În zilele foamei.

Această Lună lină

Această Lună lină
De nu va răsări –
În locu-i răsări-va
Lin chipul maică-mi.

Acest, o, glas al mierlei
Pe ram de va muţi,
În locul lui suna-va
Sfânt glasul maică-mi.

Această punte, Doamne,
De se va prăbuşi,
Întinde-s-or în locu-i
Mâini două a maică-mi.

Aer verde, matern

După mamă,
După copii
Și după iubită,
N-am mai aproape pe nimeni
Ca ploaia.
Numai de obrazul mamei
Mă lipesc așa,
Ca de ploaie.
Numai pe copii
Îi las să mi se urce așa
În spate.
Și numai cu iubita
Mă împletesc
În dragoste așa.
Am sentimentul
Că, dacă orbesc,
Aș putea să văd cu
Stropii de ploaie.
Cu ploaia
Aș putea să-mi cânt plaiul,
De mi-ar seca mie graiul.
Ploaie, tu –
Aerul meu verde, matern!
Nu știu alții cum sunt,
Dar eu,
Fără tine, mă usuc
Ca o foaie.
Toate
Cântecele mele neînțelese
Sunt rugăciuni pentru ploaie.

Ah, floare!

Ah, floare a
cartofului
înrourată!
Aproape de nimeni
luată în seamă
ca părul mamei
albind!

Ai două inimi, mamă

Ai două inimi, mamă!
Cum mărul cel rodit
Mai multe mere are,
Cum stele-n cer mai multe-s,
Vieții noastre toate
Arzând necontenit.

Ai două inimi, mamă!
Cum noi am câștiga,
Ah, două pâini odată
Și ție pe-amândouă,
O, mamă, ți le-am da.

Ai două inimi, mamă –
Se văd în ochii tăi
Ca spice maro și coapte,
Ce sub un cer de arșiți
Se scutură uitate,
Pe sfintele lor văi.

Alături

Când oare, când s-au așezat
În părul mamei lungi omături?
Când oare? Când? Că n-am văzut,
Și-atâta timp am fost alături!

Să fi-nălbit atuci când eu,
Fiind prea tânăr și romantic,
Credeam că plouă însorit,
Pe când doar viscolea sălbatic?

Sărut necunten și cu dor
Obrazul ei trudit ca huma,
Sărut fierbinte părul ei,
Dar nu se mai topește bruma.

În palmă-mi, palmele-i cuprind,
Subțiri și străvezii ca luna.
Și, să n-o pierd, ca un copil,
De mâna ei mă țin întruna.

Amara lumină

Lui Nicolae Anestiadi

Omul acest
duminici nu are.
Duminica lui este Rodica,
fetița sa,
pe care-o vede foarte arare
și pe care o ridică sus,
de fragilul ei boi,
cu bucuria unui om
întors din război.
Dar iată taman
puiul când în dreptul
ochilor și l-a ridicat,
prin peretele casei sale
firul telefonic
ca un șarpe s-a strecurat,
sunând amar și dureros de pustiu
ca mărgelele rupte-ale unei femei,
împrăștiate
deasupra peste-un sicriu:
„Moare Ion! Inima.
Inima a prins a-i sta,
Trebuie, doctore,
trebuie, în locul lui,
să mori iar dumneata...”

La masa de operații
mâna doctorului, moale,
peste inima bolnavului
trece ca peste obrazul
fetiței sale.

Bolnavul crește în sus

cu inima
sănătos în piept bătând,
doctorul, câte puțin,
ca ploaia intră-n pământ.

Și-o zi-ntreagă din raion
vine soața lui Ion
cu prăsade în basma,
doctorului să i le dea.

Iar noi, orășenii?
Noi,
Cei plini de idei,
Să-i dăruim ce-am putea oare?

Coborâți-i mai jos cămăruța
de la etaj,
să-i aruncăm pe geam
câte o floare.

Iar eu?
Cu ce-l răsplătesc eu,
cel care
născocesc mai mult povești?
Oh, aceste mâini
dumnezeiești,
această, ca o lună, palidă frunte
a dumisale,
acest alb halat de hasa,
în care veșnic e-nfășurat
ca mesteacănul
în amăruia coajă a sa,
această inimă arzând,
dăruindu-se tuturor ca un soare –
cântecul meu

cum să le-ncapă oare?!

Tu, cântec-descântec al meu,
carele te zbați în chip și fel,
dar care nu poți
tămădui durerea ca el,
în fața doctorului
fruntea-ți înclină,
sărută-i adânc amara lumină.

Apă vie

Lui Ion Druţă

Seara, de la fântâni,
aduc femeile apă,
uşor înclinate către căldare,
ca şi cum ar merge de mână
cu pruncul lor.
Seara bărbaţii
cuprind căldarea
cu palmele înfierbântate,
ridicând-o încet către gură.
Seara copiii,
în faţa căldărilor îngenunchind,
sorb răcoarea
acestor strălucitoare fântâni,
în iarba înaltă a ogrăzilor.
Stele albe spre ziuă,
ca nişte bulgări de gheaţă,
în albe căldări se topesc.
Plugarii
se stropesc cu apă pe faţă
şi trupul lor se luminează
ca o fremătătoare
dimineaţă.

Ascultaţi, măi copii

Lucruri ciudate astăzi
Se-ntâmplă în lume şi-n sori.
Tună iarna şi plouă,
Ninge vara pe flori.
Lucruri ciudate de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Creşte-n balcon mărarul,
Acolo, albină şi stup.
Se amendează acel
Care trage în lup.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob.

Scot unii miere, miere
Din iarba veninului.
Se şterg picioarele
De preşul vecinului.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Se vinde aer curat,
Se trage cu puşca în nor,
Unii nu se pot lăsa de fumat,
Alţii îşi lasă ţara uşor.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Împunsă-i de ţeava puştii
Chitara lui,
Hara în omoplaţi.
Nu se mai fură fete – se fură bărbaţi.

Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Multe azi se întâmplă
În lumea cea pământească:
Cel vârstnic se copilăreşte,
Copiii nu vor să se nască.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!
Armele-n lume, armele
Se răspândesc ca ciuma,
Periculoasă devine pădurea,
Periculoasă şi
Luna.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Sunt fântâni secrete
Din care bea numai tunul.
Cred că ascunde ceva
După coadă păunul.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Cred că e ceva montat
Şi-n floarea aprilului.
Unicul loc liniştit
E ochiul copilului.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

I se descarcă omului
Bombele în faţa porţii.
În lupta pentru pace sunt
Mobilizaţi copiii şi morţii.

Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

„Ascultaţi, măi copii!” –
Tot strigă spicul pe deal.
Dar nu mai e ascultat
Bunicul cel mondial.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Gonit ca un iepure, bietul,
De jos, din stea,
Pământul nu mai ştie
În care parte s-o ia.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Latră câinii, gonaşii
Răcnesc ca nebunii.
Răsună pe văi un bubuit,
Se-ntunecă văile lumii.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Nu, încă nu s-a tras
Din groaznice arme –
Pur şi simplu, s-a rupt
Inima mamei.
Lucruri stranii de tot
Se-ntâmplă pe glob!

Aşa ai mers tu, mamă

Aşa ai mers tu, mamă,
Prin viaţă:
Ridicând plugul în braţe
Şi sacul în pod, cu porumb;
Ridicând piatra din drum,
Coaja de pâine-aruncată,
Schija uitată în câmp.
Aşa ai mers până când,
Până când, mamă,-ai ajuns
În faţa acestui soare asfinţit,
Piatră pe care nu o mai poţi ridica,
Răcindu-se, întunecându-se.
O, mamă, care acum
Nici propria mână
Nu o mai poţi ridica,
Strălucitoare de lacrimi,
Ca ramura de chiciura iernii.

Aşa o ştim

Anei şi lui Constantin Robu

Aşa o ştim, aşa e mama:
Se mulţumeşte cu puţin,
Hrănindu-se mai mult cu pâinea
Răbdării, dorului divin.

Trăim un timp de mare zbucium,
Şi-atât şi eu mă odihnesc,
Cât mai aud cuvântul mumei
Şi cât în ochii ei privesc.

Sunt multe sărbători pe lume.
Le-avem întregi ori un crâmpei –
O nesfârşită sărbătoare
Sunt ochii mamei, vorba ei.

Des, tot mai des mă fură anii
Copilăriei ce s-a dus.
Scriam pe-omăt al mamei nume
Ce îmi părea venit de Sus…

Iar pe al pâinii tainic abur
Venea şi îl scria Iisus.

Așteptând

Poate ochi-i sunt ca scrumul,
Și prin noaptea-i fără capăt
El nu poate găsi drumul.

Poate mâini, săracul, n-are,
Și din marea depărtare
El nu-mi poate scri scrisoare.

Poate că-n război atunce
A rămas fără picioare
Și nu poate-acasă-ajunge...

Nimeni nu văzuse doară
Ca feciorul meu să moară,
Nimeni nu văzuse doară!

Autobiografică

Mama mea viaţa-ntreagă
A trăit fără bărbat.
Prea singuri eram în casă
Ploi cu grindină când bat.

Mama mea viaţa-ntreagă,
Stând la masă, ea şi eu,
Se aşeza între mine
Şi Preabunul Dumnezeu.

Oh, şi crede-aşa într-Însul,
Că în ochii ei cei uzi,
Chipul Lui de pe icoană
Se arată şi-L auzi.

Şi eu ţin atât la mama,
Că nicicând nu îndrăznesc
Dumnezeul din privire
Să mă vâr să-l mâzgălesc.

Bucurați-vă

Pentru Sabin Bălașa

Încă izvorăsc izvoare,
Drag chemându-ne pe nume.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de lume!

Încă rupe, ca de aur,
Struguri mâna cea robace.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de pace!

Încă de cântări de mierlă,
Codru-și leagănă lin creasta.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de-aceasta!

Încă nu sorbim, ah, Doamne,
Are cumpărat în rate.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de toate!

Bună dimineața

„Din ceasul acesta încep să curgă lucrurile.”

Constantin Noica

Tot ce-a fost zi
S-a cosit.
Secera Lunii
Uitată pe chipul tău.
Sclipește pe chipul tău, mamă,
mirișteа lacrimii,
prin care sufletul meu
rătăcește desculț.
Îmi schimb locul, cerul,
aerul, fug
la munte, la mare.
Dar același ochi,
al aceleiași stele
mă urmărește de sus, mereu
și pretutindeni.
Pretutindeni secera Lunii,
Uitată pe chipul tău.
Tu zici:
„S-au trecut trandafirii,
dar cerul nu trece,
cerul nu trece nicicând.”
Adevărat, adevărat,
dar tot mai pustie mi-e gura
de cântec,
de cântecul tău.
Îmi curge, mamă,
Însingurarea pe trup,
Ca apa pe stânci,
Ca miezul de noapte
Pe zidul unei cetăți.
Și numai cu spada miresmei.

A celei ca floarea de tei.
Cu spada străveche
A miresmei de pâine,
Pâine pe care o scoți în genunchi
Din cuptor.
Întrerup noaptea,
Curgerea ei nesfârșită.
Din ceasul acesta
De rouă mi-e sufletul
Și trupul la fel.
Din nou sunt parcă născut
Din ceasul acesta.
Bună dimineața, mamă!
Bună dimineața, lume!
Bună dimineața, nădăjduire!
Pom aproape sălbăticit!
Rămâi! Mai rămâi încă verde
O clipă, un ceas, o zi.
Și mâine,
Mâine mă vei găsi oglindit
În răsăritul întreg,
În toată lumina neîncepută
A lumii,
Prin care palid va trece
Secera Lunii.

Buzele mamei

Iar buzele tale sunt, mamă,
O rană tăcută mereu,
Mereu presurată cu ţărna
Mormântului tatălui meu.

O, buzele ce sărutară
Al tatei mormânt,
Mai mult ca pre dânsul,
Pre tata,-n
Puţinii lui ani pre pământ.

Acuma, când nu te poţi, mamă,
De sarea din şale pleca,
Cine ridică mormântul
Spre gura uscată a ta?!

Casa

Oamenii la noi,
Primăvara,
Scot din malul Prutului
Lut pentru casă:
Îi scot pe străbunii noştri
Prefăcuţi în lut.
Pe urmă,
Frământă, dureros, lutul,
Până când
Le sângeră picioarele.
Apoi,
Femeile pictează pe horn
Cocoşi şi flori stilizate,
Bărbaţii sparg podul
Să treacă lumina electrică,
Bătrânii se încălzesc
Cu spatele la sobă,
Copiii zgârie obrazul pereţilor
Şi fac pipi pe faţa casei.
Iar lutul
Scade tot mai mult,
Şi gropile acele, pe sub pământ,
Înaintează tot mai mult
Către sat.
Şi vine o vreme
Când lumea se aude săpând
Chiar sub casa ta.
Atunci copiii tăi
Scot din casa cea mare covorul
Şi se mută la margine de sat,
Unde-şi fac o
Casă nouă.

Casa mea

Tu mă iartă, o, mă iartă,
Casa mea de humă, tu,
Despre toate-am scris pe lume,
Numai despre tine nu.

Să-ţi trag radio şi lumină,
Ţi-am făgăduit cândva.
Şi că fi-vom împreună
Pieptul meu cât va sufla.

Dar prin alte case, iată,
Eu lumina o presor,
Alte case mă ascultă,
Când vorbesc la difuzor.

Ţi-am luat-o şi pe mama
Şi-aţi rămas acuma, ia,
Vai, nici tu în rând cu lumea
Şi nici orăşeancă ea.

Las’ că vin eu cu bătrâna
Şi nepotul o să-l iau,
Care pe neprins de veste
Speria-va-ţi bezna: „Hau!”

Şi vei râde cu băiatul,
Ca doi prunci prea mititei
Şi vei plânge cu bătrâna
De dor, ca două femei.

Şi vei tace lung cu mine
Cu văz tulbur şi durut,

Casa văduvă şi tristă
De pe margine de Prut.

Casa părintească

Acasă!
Acasă, acasă, acasă!
Aici,
Dacă nu eşti alb de ninsoare,
Eşti alb de duminică.
„Bună ziua!” „Bună să-ţi fie inima!”
Scot apă.
Mă uit în fântână
Ca în istorie,
Strig şi mi se răspunde,
Vântul suflă curat
Dinspre munţi,
Te poţi vedea în el
Ca-n oglindă.
Un miros magic de brad
Răzbeşte până aici,
Îmi notez o idee
De-a dreptul pe el: „Mama
Este trecutul meu cald,
Ziua de mâine a mea,
Viitorul meu strălucit”.
Aici,
Dacă o piatră în zid
E clintită din loc,
Cel care trece pe drum
O reaşază temeinic,
Ca în propria îngrăditură.
Trandafirii
Sunt roşii de dragoste,
Unul m-a întrebat
Naiv de tot:
„E-adevărat că aiurea

Există un război al
Trandafirilor?”
Aici omul prin ploaie
Trece descoperit
Ca într-un ritual,
Iar melcul
Din palma copilului
Preţuieşte mai mult
Decât tot argintul lumii.
Faguri de miere
Întinde tăriei
Floarea-soarelui sfântă,
Iar lanul de grâu
Fără de margini sclipeşte,
Ca o zi fericită şi-aleasă
Din viaţa unui poet.
Alipită de cer,
Clar şi profund, ciocârlia
Cântă farmecul vieţii,
De firul de aur
Al viersului ei
Atârnă pământul întreg.
Ridic mâna
Nu pentru a cere cuvântul,
Ridic mâna după un măr,
Îmi văd umbra pe ierbi,
Mă pot pe dânsa culca,
Convins, pe deplin,
Că-i umbra mea proprie.
Iarba îmi linge pe spate
Sarea cămăşii.
E seară.
Cerul creşte vibrând,
Mărit de cântecul greierilor.
Stele pe cer,

Necunoscând pribegia, popasul,
Calea-şi urmează
„Tăiată în cercuri de aur”.
Ferestrele casei
Deschise-n univers.
Pereţii albi
Ca miezul de nucă proaspăt,
Ca nişte steaguri de pace.
Mama îşi răcoreşte palmele
Alipite de faţa lor.
Fierbinte mi-e sângele
De năzuinţă, de iubire.
Acasă,
Patria mai liniştită este
Şi mai a mea.

Casa părintească

Lui Mihai Ciobanu

Ascultaţi-mă, surori, pe mine,
Şi voi, fraţii mei, ce vă sfădiți:
E păcat, nu-i drept, nu este bine
Să vinzi casa care te-a-ncălzit.

Bani ne-ar trebui la fiecare,
Toţi avem copii şi vremea-i grea.
Însă cum să vinzi fereastra oare,
Cea la care mama ne-aştepta?!

Casa părintească nu se vinde,
Nu se vinde tot ce este sfânt.
Încă vin copiii s-o colinde,
Nu ştiu că părinţii nu mai sunt.

Casa părintească nu se vinde,
Nu se vinde pragul părintesc.
Dintre-atâtea locuri dragi şi sfinte,
Ochii mamei încă ne privesc.

O vom da şi vor schimba lăcate
Şi vor pune şi ferestre noi.
Şi, trecând pe lângă ea vreodată,
Va privi ca la străini la noi.

Vom pleca şi noi, cândva, din viaţă
Şi părinţii, sus, ne-or întreba:
Ce mai face casa lor cea dragă,
Cine are grijă, azi, de ea?...

Caut umbra

Lui Ion Horea

Caut umbra copilăriei,
Caut umbra măsuței
În iarba de-acasă
Și scăunelul pierdut.

Cine-a găsit
Un scăunel cu trei picioare,
Să-l întoarcă poetului.

Caut umbra

,,E tot mai mică ziua.”

Lui Ion Horea

Pierzând pe mama,
Mi-a rămas Patria.
Dar nu mai sunt copil
De-atunci.

Caut umbra copilăriei,
Caut umbra măsuţei
În iarba de-acasă
Şi scăunelul pierdut.

Cine-a găsit
Un scăunel cu trei picioare,
Să-l întoarcă poetului.

Cămăşile

A fost război.
Ecoul lui
Şi-acum mai este viu.
Cămăşi mai vechi, mai noi –
Amară amintire de la fiu.

De-atâtea ori fiind
Pe la izvor spălate,
S-a ros de-acum uzorul
Şi, alb, bumbacul
S-a rărit în spate.
Şi nu le-a îmbrăcat demult
Feciorul,
Cămăşi mai vechi, mai noi –
A fost război.
Ci maica lui,
De ani prea lungi de-a rândul,
Tot vine la izvoare:
Ea şi gândul.
Şi iar luând cămăşile în poală,
De cum ajunge sâmbăta,
Le spală.
Căci mâine
Fac băieţii horă-n sat,
Şi fete multe-s,
Câte-n flori albine.
Şi-atunci băiatul ei, cel drag băiat,
Cu ce se-mbracă, bunul,
Dacă vine?

Când sunt eu lângă mama

Când sunt eu lângă mama,
somnul ei pe deal e adânc,
în rănile palmelor ei ciocârlia
poate să-şi lase ouăle.

Ai, ai,
umbra păsării-n amiază
palma mamei bandajează!

Când sunt eu lângă ea,
mama doarme cu capul
pe tremurul frunzei de poamă.
Fierbintea ei respiraţie
Roteşte pe cer Soarele, Luna.

Ai, ai,
s-a lipit de ceruri Luna
ca obrazul meu de muma!

Cântec cu acul

…Iar noaptea
Mama lucra croitoreasă,
Cosea cămăşi de pânză
Din cânepă scorţoasă.
Şi cântecul maşinii,
Sunând fără oprire,
Fu cântecul de leagăn
Şi cântec de trezire.
Ţărani cu spice-n plete
Şi palmele crăpate
Veneau la noi spre ziuă,
După cămăşi curate.
Şi-nfăşurându-şi pieptul
În pânza răcoroasă,
Cu coasele pe umăr
Plecau direct la coasă.
Veneau femei duminica,
La noi,
După năframe
Tivite pe la margini
Cu lacrimile mamei.
Veneau copii cuminţi
După cămăşi de stele,
La guler înflorate
Cu lacrimile mele.

Cântec de leagăn pentru mama

Dormi-adormi, măicuţă dragă,
Dorm nepoţii tăi de fragă,
Dorm şi blidele spălate,
Dorm şi rufele curate.
Doarme casa ta bătrână,
Doarme via sub ţărână.
Dormi, măicuţa mea albită,
Dormi, măicuţa mea iubită!
Dormi! Prin vis, pe val de mare,
Să te vezi copilă mare,
Să te vezi copilă mică,
Să te vezi şi mai 'nainte:
Când erai cum nu ţii minte.
Dormi, măicuţa mea albită,
Dormi, măicuţa mea iubită!

Cântec despre mama

Mă ruşinam când maica mea,
În faţa ta,
Mă săruta şi mângâia,
În faţa ta,
Când pâine-mi da cu miezul alb,
În faţa ta,
Când mă-ntreba de ce sunt slab,
În faţa ta,
Mă ruşinam să o sărut,
În faţa ta,
Să-i spun că fără ea mă pierd,
În faţa ta,
Şi asta nu pot să mi-o iert,
În faţa ta.

Cântec simplu

Cine prieten nu are,
La mine duce o cărare.

Cine nu are o bucată de pâine,
O poate găsi la mine.

Cine caută o țuică mai dreaptă,
Plosca pe masa mea îl așteaptă.

Cine după o bucurie aleargă,
I-o dau pe a mea întreagă.

Cine o mahnă stă să cate,
O frâng pe-a mea în jumătate.

Iar cine casă nu are,
Ce pot să-i dau eu oare?!

Cântecul mamei

Nu-mi lua cercei şi salbe,
Că de-acum am plete albe.

Nu-mi lua năfrămi străine,
Că de-acum eu nu văd bine.

Rochie nu-mi lua de lână,
Că de-acum eu sunt bătrână.

Încălţări nu-mi mai alege,
Că de-acum eu nu pot merge.

Ia mai bine norei, lasă,
Că ea-i tânără, frumoasă,

Iar eu, fiule, -s bătrână,
Cine m-o vedea-n ţărână?!

Cheia

Pitisem cheia unui cântec,
A unui dor neterminat,
Pitisem cheia sub o pâine
Și fără grijă am plecat.
Căci toată lumea pâine-avea,
Cine să caute sub ea?!
Dar reîntors acasă,
Palid, cu tâmpla ninsă,
Găsii doar cheia mea sub tei.
Ca lacrima măicuței,
Albă și neatinsă,
Ea strălucea la locul ei.

Oștiri de țurțuri împânziră
Înmuguritul meu de ram,
Și-n gheața lor săgetătoare
Eu mort, atunci, zăritu-m-am.
Căci reîntors acasă,
Palid, cu tâmpla ninsă,
Găsii doar cheia mea sub tei.
Ca lacrima măicuței,
Albă și neatinsă,
Ea strălucea la locul ei.

Strigai, nici nu știu ce anume,
Strigai să văd de mai sunt viu.
Dar mi-a răspuns din depărtare
Ecoul pâinilor pustiu.
Și m-am culcat și-am adormit
Și cântecul nu l-am gătit.
Căci reîntors acasă,
Palid, cu tâmpla ninsă,
Găsii doar cheia mea sub tei.

Ca lacrima măicuței,
Albă și neatinsă,
Ea strălucea la locul ei.

Chip de aur

Cum mai semeni mamei, lină
Floare, chip de aur mut,
Când mai mult pe nelumină
Te închini acestui lut;

Când sub stelele ca apa
Nesfârșit de sus curgând,
Nu de somn se lasă pleoapa,
Ci de suflet și de gând.

Chipul tău, mamă

Chipul tău, mamă,
Ca o mie
De privighetori rănite,
Ochii tăi,
În care s-au întâmplat
Toate
Câte se pot întâmpla
Pe lume!
Lacrima ta:
Diamant ce taie-n două
Oglinda zilei.
Nedespărţită de cer
Ca apa de uscat,
Locuieşti o casă
Cu două ferestre:
Una dând spre viaţă,
Alta cu faţa spre moarte,
La fel de limpezi amândouă.
O, mamă,
Spre mine mâinile-ţi întinde,
Spre cel
Care cu dor te-aşteaptă
Şi ţie apropiindu-mă,
Apropie-mă liniştii ce eşti,
Acum şi-ntotdeauna.

Cinema

Lui Pavel Boțu

Satul acest
nu-i mare.
Câteva case
adunate în jurul
școlii și clubului,
ca la adunare.
La umbra
câtorva nuci și-a răchiții
pereții
ca omătul albesc.
În satul acest
afișe pe case nu se lipesc.
Când chiuie Nuță cel mic al Dochiței
și-aleargă de-a dreptul prin tină,
toată lumea știe
că la club
au să-arate „cartină”.
Și mămuca
găsește băiatului
cinci copeici pe vatră.
Dar să meargă Nuță la fermă
să-i spună tătucăi
chiar acum
că le-au adus piatră
și-au lăsat-o în drum,
căci n-avea cum trece-n ogradă
mașina.
Pe urmă
să treacă pe la frate-său,
care-i pe deal cu combina la coasă.
Să-i spună să nu uite
s-aducă de la moară făina,

când o să vie seara acasă.
Pe urmă –
la Calistrat al lui Mina.
Cu altă treabă.

Încalecă un băț Nuță.
Astfel
ajungi mai degrabă.
Și cu această-nsărcinare
până seara la chindii
zboară Nuță de-a călare,
chiuind în gura mare:
diii!

Iată moneda
stă pielea să-i ardă.
Dar ține strâns banul în mână,
să nu cumva undeva
să-l piardă.
Calul are mare noroc
că mâna băiatului e ocupată –
n-are cum ține o vargă
să-l bată.
De-aceea Bălanu
mai merge la pas.
Dar, oricum,
o clipă n-are răgaz.

Seara, la club,
aninată-n ușor,
clipocește o lampă cu gaz
cu sticlă înnourată
și lumină veche, ruginoasă.
Iar pe deal,
pășind către sat,

grăbesc stâlpii,
care-au s-aducă lumină
în fiece casă.

În ușă e mare năvală.
Până își iau bilete,
băieții mai uită
cele-nvățate la școală...

Cinstirea proverbelor

Lui Iurie Sadovnic

Tu, fiule, să nu te superi
Că-ţi dau mereu poveţe.
Nu-i rea povaţa niciodată,
Nici chiar la bătrîneţe.

Prin roua Patriei cea dulce,
Întâiul fă cărare,
Că cel sculat mai dimineaţă,
Acela e mai mare.

Trăieşte-ţi clipa în picioare,
Cum bradul şi-o trăieşte.
Ca râul cel de munte-aleargă
Şi zboară vultureşte.

De aur să nu-mbraci vreodată
Cununi strălucitoare,
De n-ai purtat întâi pe frunte
Cunună de sudoare.

Cel care pe pământ adoarme
Cu braţele robace,
Nu are teamă c-o să cază
Atunci când se întoarce.

De trebuie, la vot, cu mâna
Iubirii să ţii parte,
Să n-o ridici de n-ai într-însa
O pâine sau o carte.

Să nu laşi pizma foc să vâre
În grânele vecine.

Că se aprind şi ale tale.
–Apoi, e şi ruşine.

De vei afla un cal în luncă,
Sărută-i trista coamă
Şi cere-i pentru noi iertare,
Căci ce-am făcut cu neamu-i?!

Cu grijă fii pe drum, căci răul
Îşi schimbă faţa-ntruna,
De gât când nu te poate strânge,
Mieros îţi strânge mâna.

Tu cu urechile ascultă,
Cu ochii vezi întruna
Şi taci, când trebuie, cu gura,
Dar nerăbdând minciuna.

Nu sta la nunţi comerciale,
Urăşte cu putere,
De pildă, măritişul ceţii
Cu negrul întuneric.

Să nu uiţi: cinstea nu se vinde
Ca la bazar leguma
Şi pentru dor nu bate palma,
N-o bate pentru muma.

De nu ştii cum, sau nu ai vreme
Zidi o nouă casă,
Cu-a ta suflare încălzeşte
Pe cea de-i părintească.

Poţi fi de aur plin, iar dacă
În casă n-ai un leagăn,

De noi se prinde-atunci urâtul
Şi câte nu se leagă!

De-ntârzie în primăvară
Să vină ciocârlia,
Aruncă-ţi inima în ceruri
Şi-nveseleşte glia.

Te-nchină păcii omeneşte,
Cu drag sărută-i mâna,
Aşa-i din moşi lăsat şi datini:
Să nu spurcăm lumina.

Goneşte pasărea cea neagră
Ce croncăneşte oarbă,
Visând din soare gălbenuşul,
Să-l scurme şi să-l soarbă.

Te bucură: răsare soare,
Mai sunt pe apă lotuşi.
Cinsteşte clipa ce ţi-e dată,
Frumosă-i clipa totuşi!

Cinsteşte pe strămoşi cu fapta,
La fel şi ziua nouă.
Trăieşte, fiule, o viaţă
Şi cu a morţii – două.

Copiii

Ce fac copiii –
vieți mititele?
Cresc.
Cu pâinica tăticului,
cu versurile mele.
Mai întâi
îmi ajung în dreptul
buzunarelor,
unde am întotdeauna câte ceva:
un măr, vreo acadea.
Pe urmă –
în dreptul insignei,
pe care-o cercetează
de-aproape,
până când vreunul
mi-o scoate,
prinzându-și-o lui,
să pară mai mare
și mai voinic.
O,
și pe urmă
ajung
în dreptul lacrimilor mele.
Atunci
mă fac mic.
Și ei
cresc mai departe
de ele.

Copil din flori

Nană, nană, pe la zori
Ai născut copil din flori.
L-ai lăsat sub un pelin
Şi-l găsise un străin.
Străinul s-a aplecat
Şi acasă l-a luat.

Ai rămas cu toamnele
Şi cu albe pletele,
Nană, nici în rând cu mamele,
Nici în rând cu fetele.

Nu-i ştii, nană, numele
Şi nu-i ştii nici urmele,
Nici părinţii cine-i sunt,
De-i sătul ori de-i flămând.
Dar nici pruncul n-auzi
De cea care-l zămisli.

Ai rămas cu toamnele
Şi cu albe pletele,
Nană, nici în rând cu mamele,
Nici în rând cu fetele.

Nană, nană, prin păduri
Cântă cucul cu peri suri,
Neştiind de puiul său,
Cum nu ştii nici tu de-al tău.
Nu-i păcat că l-ai născut,
Dar că nu l-ai şi crescut?

Ai rămas cu toamnele
Şi cu albe pletele,

Nană, nici în rând cu mamele,
Nici în rând cu fetele.

Copilăria noastră

Lui Paul - Fuego

Există o ţară preafrumoasă,
În gând te-ntorci ades la ea,
Strigat de maica ta la masă
Ori invitat de-o viorea.

O ţară în care grănicerii
Sunt greieraşii cei verzii
Şi-n loc de paşaport se cere
Să spui la vamă poezii.

Cât e de bine, cât e de bine
Să te joci copil mereu,
Într-un fraged april!
Oare cu cine, oare cu cine
Se jucase Dumnezeu
Când era copil?

Există o ţară din poveste
În care tu eşti împărat,
O ţară-n care totul este,
Iar craiul umblă descălţat.

Şi unde nu e luni sau vineri,
Ci numai ea, duminica,
O ţară unde veşnic tineri
Sunt şi tatăl tău şi maica ta.

Cât e de bine, cât e de bine
Să te joci copil mereu,
Într-un fraged april!
Oare cu cine, oare cu cine
Se jucase Dumnezeu

Când era copil?

Copilul care am fost

Lui Iacov Achim

Am îmbătrânit.
Scriu caligrafic şi măşcat
Ca în primul an de şcoală.
În fiecare dimineaţă,
Îmi bate la geam
Copilul care am fost.
Suflu în florile de gheaţă
Să văd cine-i.
Sunt fericit
Că am fost copil.

Copilul înălbit

Lui Spiridon Vangheli

Iar lui
Viața i-a dat
lucrul care-i mai greu:
să rămână copil
mereu.
Omul și-a pus în desagă
niște materne câmpii
și-a pornit prin lume
să spună basme la copii.
Le spune basmul c-un plop,
până când copiii
văd pe fruntea băsmuitorului
din frunzele plopului
picurând câte-un strop.
Le spune basmul cu mama,
până când îmi aleargă cu toții
să-i sărute ochii, obrajii, năframa.
Basme adevărate despre Ștefan
le spune,
până când mi se fac mari
și dârji ca străbunii.
Iar când basme nu mai are
și copiii adastă,
încearcă să le spună
limba noastră.
Băsmuitorul de-acum a-nălbit,
iar basmul acest
nu are sfârșit.

Coșmar

Intrase-n casă duhul rău
cu trup prăpăstios de hău
sub sfinte-odăjdii
strălucind
de aur și de argint.
L-a scos din rămi
pe Dumnezeu.
„Nu-i idol el, - a spus. –
Mi-s eu!”
Smulgând busuioc, șervete ninse,
cu șerpi
Icoana-mpodobise.
Pe urmă duhul rău plecasă –
în iad, ori poate-n altă casă.
Împrejmuiau doar șerpii rama.
Și se-nchina de groază
mama.

Creșteam mare

Când eram mic,
mă vâram gol
între pământ și ploaie,
taman când dragostea
le era mai mare.
Bunica, din prag,
mă striga înapoi.
Ci eu,
gâdilat de ierburi și ploi,
râdeam cu tot curcubeul,
departe-departe de ea,
și nebun...
Oh, voi ploi busuioace,
și pământule, tu,
cu miros verde și crud
de tutun!...

Cutremur

Mama intră-n mare.
Asfinţire lină.
Sfintei mari întinderi,
Cuvios se-nchină.

Alb împrăştiate,
Pletele-i pe valuri
Coperă, o, marea...
Pruncii zburd pe maluri.

În adânc nurora,
Cu închise pleoape,
Ca o stea prelungă,
Şerpuie sub ape.

O, dar ce cutremur,
Când pe valuri urcă
Şi cu părul mamei
Părul ei se-ncurcă!

Cuvântul mama

Pruncii îl zuruie.
Bătrânii îl visează.
Bolnavii îl şoptesc.
Munţii îl gândesc.
Fricoşii îl strigă.
Orfanii îl lăcrimează.
Răniţii îl cheamă.
Iar ceilalţi îl uită.
O, mamă! O, mamă!

Dar tu

Pe câmpul cu
pomi ciudaţi de tabac,
tăcută înaintezi.
Limbi verzi, ca de şerpi uriaşi,
fiinţa ta înconjoară.
Dar tu înaintezi.
Nu mai vine, mamă,
nimeni din urmă,
afară de pâinea ta
învelită-n ştergar
şi cerul, din spate,
eliberat
de frunzele mari.
Doamne,
cât cer
deasupra unei singure
pâini!

De la mâinile tale

Se încălzeşte cerul, mamă,
De la mâinile tale,
Se iluminează-n adânc,
Îşi linişteşte
Nemărginirea.
Iată, o stea
S-a desprins de vecie,
Topindu-şi făptura-n neant.
Dar nu de stele
Se pustieşte cerul,
Ci de mâinile tale
Căzând spre pământ.
Nimic, ah, mai îndepărtat
Ca cerul,
Ca adâncul de sus,
Fără de mâinile tale,
Mamă!

De unde ştii?

De unde ştii, mamă,
Cum arătai tânără,
Când nu ţi-ai întipărit
Pe nicio poză chipul;
Când nu te-ai uitat
În oglindă nicicând;
Când apa,
Peste care te apleci,
Era plină mereu de cămeşi,
Când a zilei oglindă
Zăcea bucăţi la pământ,
Sub furtuna de foc
A războiului;
Când pe ochii copiilor tăi
Scrumul secetei se aşternuse,
Umbrele foamei;
Când geamul
La care-aşteptai
Era, mamă, cernit
De jalea ochilor tăi,
De singurătate?

De-aş mai trăi

De-aş mai trăi şi vara –
S-aud cum sună grâul,
Să-i cânt înalt povara,
Şi ramul sfânt şi răul.

De-aş mai trăi şi toamna –
Prin codru rar de frunze,
Să văd cum vine mama
Cu sufletul pe buze.

De-aş mai trăi şi-n iarnă –
Prin viscolul ce rumpe,
Să-aud copii: „Se-ntoarnă
Moş Crăciun cu daruri scumpe!”

Şi primăvara, soarte!...
Să-mi cânt şi draga sfântă.
De ce nu suferi, moarte,
Fiinţele ce cântă?!

1974

Destin

Copiii la școală
adună la început,
cu multă răbdare,
buche cu buche,
silabă cu silabă,
bob de sudoare
cu bob de sudoare:
A – M
AM,
M – A
MA.
Până când într-o zi
bucuroși fără seamăn,
descoperă, vie, în față
îndrăgita ființă,
care le-a dat viață:
MAMA!
Pe urmă se fac mari,
zboară care încotro,
le crește mustață, burtă,
O!...
Și au și ei copii
și-i iubesc nespus,
și cu multă nerăbdare
îi învață, până la școală,
două litere,
pe care le smulg pe rând
din trupul viu
al primului cuvânt,
adunat cu greu din silabe
de ei înșiși cândva.
Smulg întâi pe A.
Pe urmă pe M.

Apoi pe amândouă literele odată:
pe MA.
Până când ajung în fața
unei nemărginite, apăsătoare
tăceri.
A!...
Atuncea ia în mână creionul
mama copilului mic,
și jocul continuă
ca și cum
nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dor de mamă

Cine n-are dor de mamă –
Doruri alte care-l cheamă?!
Dor de cântec? De prieteni?
De femeie? Dor de cetini?
Dor de văi? Și dor de stele?
Dor de gândurile mele?

Să nu-l crezi tu, cântec, nu!
Să nu-l crezi, femeie tu!
Să nu-l credeți, văi și cetini!
Să nu-l credeți, voi prieteni!
Cine n-are dor de mamă,
Vântu-l poartă ca pe-o scamă,
Azi aici și mâini departe,
Ușor de plai se desparte.

Dor de mamă

Cine n-are dor de mamă –
Alte doruri care-l cheamă?!
Dor de cântec? De prieteni?
Dor de văi? Și dor de cetini?
Dor de văi? Și dor de stele?
Dor de gândurile mele?

Să nu-l crezi tu, cântec, nu!
Să nu-l crezi, femeie, tu!
Să nu-l credeți, văi și cetini!
Să nu-l credeți voi, prieteni!

Cine n-are dor de mamă,
Vântu-l poartă ca pe-o scamă,
Azi aici și mâni departe,
Ușor de plai se desparte!

Dor de ploaie

Trece-n rochie de mătase
Ploaia peste glia mea.
Se iubesc sub streașna casei
Rândunel cu rândunea.

Plouă, plouă tinerește
Peste creșă și mormânt;
Ca un ram înmugurește
Os străbun pe sub pământ.

În țărâne moi și grase
De-afunzi mâna colo, ici,
Dai de mere răcoroase
Și de pui de rândunici.

Cu ochi limpezi de lumină
Stă copilul în pridvor
Și-ntinzând spre ploaie mâna
S-a atins de viitor.

O femeie-aproape nudă,
După geam fără perdea,
Stoarce-n palmă pleata udă
Și se piaptănă cu-o stea.

Ploaia murmură pe zare –
Parcă sună graiul meu,
Curcubeul sus răsare –
Parcă tace graiul meu.

Îmi sărut fierbinte plaiul,
Mi-l ridic trudit pe mâini,
Ori, adânc, mă-nchin ca paiul,

Peste negrele țărâni.

Au rămas pe-arzânda-mi gură
Două fire de pământ,
A ieșit din ele-o frunză
Și-am să prind acuși să cânt.

Dreapta laudă

Sus ramura bradului,
Jos creanga mărului:
Două braţe
Veşnic spre mine întinse.
Sus steaua,
Jos pâinea:
Doi ochi veşnic deschişi,
Ca ochii tăi, mamă.

Drum

„Toate drumurile luminii
De atunci se trag spre mine.”
Arcadie Donos

M-au plesnit peste chip,
M-au vărgat
Harapnicele vijeliei.
Dar mi-am păstrat ochiul
Curat,
Pentru imaginea ta,
Soare al copilăriei.

Noroiul vieții mereu am cărat,
M-a lovit
Nu o singură dramă.
Dar mi-am păstrat obrazul
Curat,
Pentru lacrima ta,
Mamă!

Duminica

La alba-ne căsuță
Curată ca un ou,
Eu așteptam să vină
Duminica din nou,
Ca tu, măicuță dragă,
Spinarea să-ți dezdoi
Și să mai stai acasă,
Cu tine și cu noi.
Să șezi în prag și lumea
Să te întrebe lin:
„Mai odihnim oleacă?”
„Oleacă, mulțumim!”
O cană tu cu apă
Să-mi spui ca să-ți aduc,
Iar eu pân-la fântână
Cu cofa să mă duc.
S-anin cofița plină-n
Salcâm într-un cârlig
Și să mă bucur tare
Că pot să o ridic.
Nu pot uita mireasma
De floare de salcâm –
Era un fel de lapte
Din parcă alt tărâm.
Un dulce zvon de clopot
Curgea pe-ntregul sat,
Putea fi-ntins ca mierea
Pe pâine și mâncat.
Iar tu, lăsând departe
Și munți, și greu, și rău,
Gândeai la cele bune
Și la copilul tău.
Era-n duminici altfel

Și totul parcă nou,
La alba-ne căsuță
Curată ca un ou.

Elegie de toamnă

Pe sfinte ape-n tremurare
Din ceruri frunze se prăval,
Îmbătrânind nespus de tare
În zborul dintre ram și val.

Sau poate frunza smulsă
Din trupul codrilor merei
Sau poate-i fața ta, măicuță,
Ce cade peste ochii mei?!

Ridic o frunză ca de ceară
Și-aud adânc un glas profet:
„Sărută frunzele când zboară
Și, fiule, vei fi poet!”

Iar tu, albită, -aștepți pe maluri
Să-ți duc din dragoste un strop.
Și tristă-i umbra ta pe valuri
Și eu în umbra-ți mă îngrop.

Sub cerul ars de stele, mamă,
Reînflorite în zadar,
Iubiri și cuib mi se destramă
Și tu ești singurul meu dar.

Era lună…

Era lună, era floare!
Părul mamei cădea lung,
Parcă tot ploua cu soare,
Peste trup golaș de prunc.

Nu era pământul, luna –
Părul mamei, răzvrătit,
Bătea negru ca furtuna
Peste golul scrumuit.

Era mai și sărbătoare,
Era globul, era stea!
Printre ierbi și printre soare,
Părul mamei viscolea.

Faptul că ești

A fi într-o pasăre...

Adrian Păunescu

E un noroc să fii un arbor
Pe munte sus, ale tale crengi
Să crească încotro li-e voia,
Cu verdele nepreschimbat.

E un noroc să te iubească
O pasăre, să poți rosti:
A fi-ntr-o pasăre! Iar mama
Să-ți facă semn dintr-un izvor.

E un noroc să-ți fie dată
Și lacrima, să dormi apoi
Într-un pământ, în cari pe față
Semințe dulci îți vor umbla.

Făptura mamei

Uşoară, maică, uşoară,
C-ai putea să mergi călcând
Pe seminţele ce zboară,
Între ceruri şi pământ!

În priviri c-un fel de teamă,
Fericită totuşi eşti –
Iarba ştie cum te cheamă,
Steaua ştie ce gândeşti.

Floarea-soarelui

Cu aură pe cap, de flăcări,
Cu aspru strai, sărăcăcios,
Rugându-te adânc, spre Soare,
Ești cel din urmă credincios.

Slăvit e cel păgân: tutunul.
De tine, vai, el râde azi,
Te bate-un gând să lași câmpia,
Să fugi în munții cei cu brazi.

Să nu pleci, sfânto! Noapte bună!
E unul ce ți-e neam mereu.
Hai, lasă-ți fruntea obosită
Pe roua sufletului meu.

Floarea-soarelui

Cum mai semeni mamei, lină
floare, chip de aur mut,
când, mai mult pe nelumină,
te închini acestui lut;

Când sub stelele ca apa
ne-ncetat de sus curgând,
nu de somn se lasă pleoapa,
ci de suflet şi de gând.

Floarea-soarelui

Lui Vladimir Curbet

Într-o tânără grădină,
Dintr-un sat frumos, bogat,
Am văzut o răsărită
Căreia ochii i-au legat.

Înţeleg că nu degeaba,
Ci de păsări care zbor.
Totuşi e neomeneşte
Să legi ochii unei flori.

Nu mai ştie-n care parte
E acuma Soarele.
Amărâtă se gândeşte:
„Poate că nici nu mai e!”

Doamne, cum sluţit-am floarea,
O am cunoscut abia.
Ieri, crăiasă fără seamăn,
Azi te poate speria.

Un copil de ea, aseară,
Chiar s-a speriat puţin.
Latră-n faţa ei căţelul,
Ca la duşman şi străin.

E şi pâine, şi la pâine,
Şi căsuţă, şi cărbuni.
Dar ceva în viaţa asta
Nu-i la cale, oameni buni!

Nu-i la cale, cum să fie,
Dacă, omule, în loc

Să-I spui florii: “Bună ziua”,
Îi pui cârpele pe ochi.

Elei, soro, cum îmi vine
Cârpa de pe ochi să-ţi scot,
Să fugim şi să ne-ascundem
Şi de bine, şi de tot.

Să luam cu noi şi cucul
Care-a mai rămas pe lunci.
Să vedem ce-a zice omul,
Să vedem ce-a zice-atunci?!

Frumoși ca sfinții

O, ce frumoși ne sunt părinții,
Părinții mei, părinții tăi!
Așa frumoși sunt numai sfinții,
Numai ființa lacrimii!

Putem trăi în voie bună
Și fără aur sau argint.
E greu să nu ai un priete,
Străin ești fără de părinți.

Noi știm că ei de dragul nostru
Își poartă crucea bucuroși,
Viață lungă dă-le, Doamne,
Și ține-i veșnic sănătoși.

Fumul, ninsoarea

Lui Dan Mănucă

Se urcă iarna fumul
Deasupra casei noastre,
Ca un prelung şi încet
Nor de furnici albăstrii.
Numai atât
Pot fi încete furnicile,
Cât pot fi comparate
Cu fumul.

Încet coboară ninsoarea
Din cer, ca un roi
De albine
Cu aripi dalbe.
Numai atât
Pot fi încete albinele,
Cât pot fi comparate
Cu ninsoarea cea albă.

S-a dus şi mama, sărmana.
Pluteşte lin în văzduh
Sufletul ei
Ca fumul şi ca ninsoarea.
A rămas o pâine-n covată.
Stă împietrită
Ca un mort în sicriu.

Ghicitoare fără sfârşit

Ce izvor
Se ia dupa om?
Glasul mamei.

Ce e dulce
Şi de departe nu se aduce?
Buzele mamei.

Ce înălbeşte
Şi nu mai conteneşte?
Părul mamei.

Care stele pe cer
Cad amândouă odată?
Ochii mamei.

Ce se ară cu lacrima?
Obrajii mamei.

Ce este nemărginit
Şi nu calcă iarbă străină?
Sufletul mamei.

Glas de taină

Lui Ştefan Petrache

Maică sfântă, glas de taină,
Graiul meu de-acasă, dulce,
Cum laşi ziua ca pe-o haină
Fără tângă că se duce?!

Nu că-ţi fuge clipa ţie,
Că n-o poţi opri şi ţine,
Ci de dor şi omenie
Plâng veşmintele pe tine.

Te-au uitat? Sau griji mai nouă
Stau pe-ai tăi copii să-i prindă?!
Las că vin ei! – spui, când plouă,
Rândunelei de sub grindă.

Astfel curge trecătoare,
Maică, viaţa ta de-albină,
Tu, cuminte ca o floare
Şi ca sarea de bătrână!

Harpa

Să cânte pot (credeam) și șarpii,
I-am pus ca grave strune harpei,
Alăturea de coarda poamei
Și sfântul fir de păr al mamei.
Cu harpa stam sub mere coapte.
Ei blând cântau. Ci-n neagra noapte,
Trecând prin codru, singuratic –
Au prins a șuiera sălbatic,
Săreau să-mi muște mâna, fața,
Să-i sugă cântecului viața.
Sunai al mamei păr sub cetini,
Veniră-n fugă-atunci prieteni.
Când mă trezisem ca din vise,
Văzui c-o strună-ncărunțise.

Iarba

„Greierii păzesc stelele”

D.R.Popescu

Vârful cel mai ridicat
E-al ierbii creștet.
Nimeni încă n-a zburat
Mai sus de iarbă.

Peste vârful înverzit,
Prin care, tainic,
Urcă laptele-ndulcit
Și sfânt al vacii.

Cum să-nving? De ce să-nvingi
Străbunul oare,
Alba rouă pe ferigi,
Pe tine, mamă?!

Iarnă

În zori pașii mamei,
încinsă cu funii,
scrâșneau pe omăt lângă scări –
parcă cineva strângea
ugerul lunii
și mulgea ca pe-un lapte
gerul alb în căldări.

Prin geamul lipit
cu foi din caietul meu
cel cu primele buchii,
sufla un vânt imaculat.

Dar auzeam cum bocănește afară
toporul mămuchii
și-n casă atunci
se făcea cald-cald.

Iartă-mă

Iartă-mă, ţi-e părul înălbit, cărunt,
Iartă-mă, pe lângă tine eu nu sunt.
Iartă-mă, cu ochii stai mereu la drum,
Iartă-mă, de-atâta timp nu ne văzum.

Rozele,
Nu ţie, mamă, ţi le-am dus,
Pozele,
Nu pe-ale tale-n rămi le-am pus,
Cântece,
Nu pentru tine eu am scris,
Iartă-mă,
Pe alta o văzu în vis.

Iartă-mă, se duc ţipând cocoarele,
Iartă-mă, asfinte rece soarele,
Iartă-mă, e timpul nu ştiu cum grăbit,
Iartă-mă, nu îndeajuns eu te-am iubit.

Rozele,
Nu ţie, mamă, ţi le-am dus,
Pozele,
Nu pe-ale tale-n rămi le-am pus,
Cântece,
Nu pentru tine eu am scris,
Iartă-mă,
Pe alta o văzui în vis.

Iată

Se răresc frunzele.
Se răcesc apele.
Pleca-vor și buzele
Tale?! Pleoapele?!

Sara pe deal
Soarele seamănă
Cu-o ultimă pită,
Încât, mamă,
Îți vine să-l înveleşti
În albul ştergar.

Se răresc frunzele.
Se răcesc apele.
Pleca-vor și buzele
Tale?! Pleoapele?!

Iezii lui Creangă

Iezii vin până la
Marginea orașului,
Iezii lui Creangă,
Intră la unii
Prin ogrăzi
Iezii lui Creangă.
Copiii,
Neștiutori,
Îi ademenesc
Cu câte-o fărâmă de pâine,
Cu câte-o hreancă,
Iezii lui Creangă.
Ci ei
Privesc de departe,
Mirați privesc
Iezii lui Creangă,
Cum micii butași de vie
Năzuiesc să se-nfrunte
Cu namile de fier,
Cu motoare.
Iezii lui Creangă.
Dar iată că-n amurg,
Când lumine curg,
Când avea să șoptească
Frunza viei
Ca o vorbă bătrânească,
Atunci butașii mei,
Atunci vițele mele
Zac cu rădăcinile
Întoarse către stele.
O,
Și-atunce
Iezii lui Creangă

Zvâcnesc îndărăt către sat
Prin câmpii,
În linii subțiri,
Ca niște țipete de copii.
Iezii lui Creangă.
Atunce,
Pe-o clipă
Pun cartea lui Creangă jos,
Pe globul pământesc –
Mă uit îndurerat după iezi,
Mă uit la luminile orașului,
Ce, roșii, rămuresc.
Mi-s dragi modernele
Case,
Zvelte,
Din piatră argintie.
Dar
Lăsați cumva printre ele
Și câte-o vie,
Câte-o verde poiană,
Întreagă,
Unde-au să-mi zburde
Iezii lui Creangă?!

Inel de logodnă

De-atâta trudă și timp,
mamei
i s-au subțiat degetele,
ca niște lumânărele.
Astă-toamnă,
scoțând cartofi la deal,
i-a alunecat inelu-n
tărână.
Inelul ei de logodnă.
De-atunci,
în fiecare zi,
ca într-o apă întunecoasă,
ea se-afundă-n pământ,
căutându-și inelul.
Oh, iată,
chiar sub picioarele mele,
simt pământul cum vălură.
Sar doi pași mai încolo,
măcar eu să n-apăs
peste trupul ei chinuit.
Măcar eu.

Inel rotund

Ar trebui alături
De al iubitei nume,
În sclipetul verigii,
Să-l scriem și pe-al mumei.

Ca, supărați, vreodată –
Crescut inelu-n carne - ,
Furia să nu-l smulgă
Și-n hăuri să-l răstoarne.

Ca să-l purtăm statornic
Pân' când prin el, spre soare,
Răzbi-va grâul verde
Și curge-vor izvoare.

Ar trebui alături
De al iubitei nume,
În sclipetul verigii,
Să-l scriem și pe-al mumei.

Inel rotund

Ar trebui alături
De al iubitei nume,
În sclipetul verigii,
Să-l scriem și pe-al mumei.

Ca, supărați, vreodată-
Crescut inelu-n carne-,
Furia să nu-l smulgă
Și-n hăuri să-l răstoarne.

Ca să-l purtăm statornic,
Pân' când prin el, spre soare,
Răzbi-va grâul verde
Și curge-vor izvoare.

Ar trebui alături
De al iubitei nume,
În sclipetul verigii,
Să-l scriem și pe-al mumei.

Inscripţie pe cartea copilăriei
Lui Mircea Sântimbreanu

Sunt vechi
Ca taina şi ca marea.
Ca raza cea de sus
A bolţii,
În mine
N-a murit mirarea,
Chiar dacă
Mă răniră colţii.

Sunt vechi,
Ca lacrima de-o seamă,
Cea de la care-mi
Iau fiinţă.
Iubirii îi dau chip
De mamă
Şi urii –
Chip de suferinţă.

Izvoare

Izvoare –
Limpezi zăvoare!
Sufletul mamei
De voi străjuit.

Izvoare –
Săbii sub floare,
Loc vă ajunge,
Pe-al vostru pământ.

Izvorul

Lui Dumitru Blajinu

S-au micşorat alunii.
Cineva, sus pe coastă,
Spală faţa Lunii
Cu lacrima noastră.

Ah, idee măreaţă,
Îmbătrâni-vei şi tu!
Toate se schimbă în viaţă,
Numai izvorul, nu.

Veşnic tânăr şi bun,
Sună sub dealuri străbune.
„Bună seara“, îi spun,
„Bună ziua“, îmi spune.

Izvorul mamei

Pe izvor cu val de verde,
Suflet sună, gând se vede.
Tot ce-i veșnic și frumos
Tu-mi ești, șipot – domnesc os!

Pe izvor cu val de bine,
Doină crește, dor tot vine.
Tot ce-i dor e neușor,
Chiar de vine pe izvor!

În faţa mamei

Eu înaintea mamei
am suflet vinovat –
iubirea pentru dânsa
Cu braţul am furat,
ducând-o, tot mai multă,
iubitei mele dragi,
Cu ochii ca de prună
Şi buze ca de fragi.
Ah, de iubire-mi mama
mai mult tot sărăcea,
dar furtul că nu-l vede
ades se prefăcea.
Iar când văzu, din dragoste
nimic că nu-i mai las,
pe urma mea pornise
îmbătrânitu-i pas,
strângând căzute fire
de dragoste şi dor,
ce tot la mine-n casă
le-aduse-ncetişor.
În păr, strălucitoare,
iubita-mi şi le-a prins.
...Să nu mă vadă nimeni,
cu sufletul am plâns.

1968

Într-un cântec

Iuliei Ţibulschi

Mai caut şi azi anii copilăriei
Într-un cântec frumos.
Cu cine oare,
Cu cine oare
S-a jucat Dumnezeu
În copilăria Sa?!

Învăţăturile mamei

Cadă frunza-n vânt –
Stele ard cereşti!
Singur tu nu eşti,
Fiul meu cel sfânt.

Tot ce-i sus, de ram
Tot ce-i depărtat,
O, fiu rourat,
Ne e nouă neam.

Între doi păgâni,
Să n-ai ochii trişti.
Liber să te mişti,
Între două pâini.

Joc de familie

Duminică dimineaţa
Copiii noştri amândoi
Se urcă în pat,
Între noi.
Ne scot de pe degete
Palidele inele,
Le duc la ochi
Şi se uită la mama şi tata
Prin ele.
O, golul rotund al inelelor
Se umple atunci
De văzul copiilor luminos.
Şi-n toată lumea
Nu există joc mai frumos!

Jocul cu ochelarii bunicii

Oh, ochelari, cețoși ca niște nori –
Ale bunicii lacrimi înghețate!...
Pe ochi îi pun copiii uneori
Și merg râzând,
încovoiați de spate...

Laptele matern

Nimic nu-i veşnic! Veşnic
E laptele matern.
Prin laptele mămucăi
Şi graiul mi-i etern.

Iar tinere măicuţe
În tren, în parc, în lunci
Scot sânii, ruşinoase,
Hrănind setoşii prunci.

În ceşti, strivindu-şi pieptul
Cald, laptele îl cern.
O, tânăr sân de mamă –
Tu, graiul meu etern!

Lăsați morții

Morții sunt
ca niște copii.
Trebuie să-i strigi
Seara acasă.
Să-i scalzi
Înainte de somn.
Să le închizi ochii,
Să le săruți fruntea.
Trebuie să veghezi
Să nu cadă
Din leagănul de lut.
Lăsați morții
Să doarmă în pace
Sub cântecul de leagăn
Al izvorului.
Sub cerul de frunze
Al pomului.
Morții sunt
Ca niște copii.
Și fiecare
Își are morții lui.

Liniştea

Lui Vasile Vasilache

Liniştea.
Cu gura fagure auriu,
Cu ochii mari
Ca floarea-soarelui.

Liniştea - ca un sărut.
Ca un drag trandafir
Supărat pe mireasma lui.

Ca o rumenă pâine-n cuptor.
Ca sufletul pietrei.
Ca numele mamei în câmp.

Ca o iarbă
Minată cu
Oua de privighetoare.

Ca Terra în zori,
Pe care toate ţările
S-au împăcat între ele.

Liniştea.

Litanii pentru orgă

Tristă dimineaţă
De Duminică Mare.
Îmi izvorăşte pe faţă
Steaua cea de sare.

Privesc cu durere la
Verzile săbioare
De porumb, din grădina ta,
Doamne, pe care
Nu te mai pot apăra.

Întregul nu mai e întreg.
Strig:
„Sunt cel mai fără de noroc!”,
Deşi înţeleg, înţeleg
Că toţi suntem un lemn
De foc.

Mai mică decât iarba

Lui Eugen Doga

Ce mică e mama acum!

(*Nu tăiaţi iarba, nu!*)

De când oare nu ne văzum?!

(*Nu tăiaţi iarba, nu!*)

Ce mult mădularele-o dor!

(*Nu tăiaţi iarba, nu!*)

De la mână, de la picior!

(*Nu tăiaţi iarba, nu!*)

O fi mama pe-acolo în seri

(*Nu tăiaţi iarba, nu!*)

Răcorindu-şi ale sale dureri

(*Nu tăiaţi iarba, nu!*)

Mama

Stăm mai mult pe macarale
Și mai mult urcați pe schele,
Mai aproape, mai aproape
De râvnitul cer cu stele.

Iar pe jos a ta măicuță
Trece-n tihnă ori frământ
Mai aproape, mai aproape,
Mai aproape de pământ.

Tu și clipa ta de-odihnă
În dar mamei n-o prea duci,
Ea mai mult te vede-n ochii
Nepoțeilor ei dulci.

Și se duce mama, duce...
Și-i atât de mititea,
Că îngenunchezi în față
Ca să poți vorbi cu ea.

Mama în casa noastră

Ne supărăm că nu mai vede bine,
Când scapă jos paharul de cristal.
Ne supărăm că nu aude bine,
Când tot sunăm la uşă-ntorşi de pe la bal.

Ne bucurăm că nu mai vede bine,
Atunci când fără saţ ne-mbrăţişăm.
Ne bucurăm că nu aude bine,
Când noaptea în iubiri, cuvinte dulci strigăm.

E ca un Crist, e ca un Crist,
Pe dânsa nu se cruţă.
Aşa de trist, aşa de trist
E rolul de măicuţă!

Ne supărăm că prea încet se mişcă,
Făcându-ne prin camere curat.
Ne supărăm că nu mai vede bine,
Când trebuie să vină un oaspete-aşteptat.

La piaţă, după mere o trimitem,
Deşi alimentara-i la doi paşi.
Ne bucurăm că-ncet pe scări se suie,
Când dragei i se-aprinde sângele-n obraji.

Mama în câmp

Peste dealul de-aramă
Curge soare-asfinţit.
„Odihneşte-te, mamă, –
Pot rosti, în sfârşit.

Mai trăieşte la mine
Sfântul grai să-l ascult.
Albei tale lumine
Închina-mă-voi mult”.

Ea se şterge cu mâna
De sudoare şi mit,
Acoperind cu ţărână
Chipul ei ostenit.

Mama poetului

Pe valea cu Prutul
Singură, 'ncet,
Trăiește mama
Unui liric poet.

Când mai senină,
Când mai tristă
Și crede că fiu-său
E mare ministru.
Ci fiul
Mai sapă versuri și-acu,
Care se publică,
Iar care nu.
Ci fiul vine
Vara-n vacanță
Palid și fraged ca o faianță.
Se zbuciumă aprig
Noaptea întreagă,
Alături se chinuie
Mama sa dragă.
Poetul tot bate
În piatra hârtiei,
Iar mama cu lacrimi
Perina scrie.

Mama şi feciorul

–Maică, nu mai osteni,
Că avem cu ce trăi,
Am şi casă şi bănuţi,
Eu, nu tu să mă ajuţi.
Maică, nu mai sunt copil,
Nu vezi că-s şi eu bătrân?!

–Pentru lume-i fi bătrân,
Pentru mine tot copil,
Pentru lume – om de stat,
Pentru mine-al meu băiat;
Pentru lume – fericit,
Pentru mine – necăjit.

–Până-n seară, de cu zori
Tot o fugă, tot un zor,
Că te ştiu, te-au îndrăgit
Toate-albinele din câmp.
Maică, nu mai osteni,
Hai la noi şi-i mai trăi.

–Fiule, în cuibul tău
Ameţesc şi-mi vine rău,
Tare-i sus, n-aveţi nici nuc,
De la noi cum să mă duc?!
Eu, de n-am la geam un nuc,
Gălbenesc şi mă usuc.

Mamă, de-ai fi o stea

Mamă, de-ai fi o stea-n cer lină,
Te-aș găsi după lumină,
Rostire-aș spre fața ta:
„Când dormi, maică, dumneata?”

De te-ai face spic secară,
Te-aș găsi după povară
Și te-aș întreba tot eu:
„Nu ți-i, măiculiță, greu?!”

De-ai fi-n codru-o păsăruică,
După glas afla-te-aș, muică,
Zice-aș ud de roua ta:
„Ce dor ai de cânți așa?!”

De te-ai face-n văi o floare,
Te-aș găsi după suflare,
Spune-ți-aș vorbe cerești:
„Maică, tot frumoasă ești!”

Mamă, tu eşti...

Mamă,
Tu eşti patria mea!
Creştetul tău –
Vârful muntelui
Acoperit cu nea.
Ochii tăi –
Mări albastre.
Palmele tale –
Arăturile noastre.
Respiraţia ta –
Nor
Din care curg ploi
Peste câmp şi oraş.
Inelul
Din degetul tău –
Cătare
Prin care ochesc
În vrăjmaş.
Basmaua -
Steag
Zvâcnind
Ca inima…
Mamă,
Tu eşti patria mea!

Mamei

Lui Vladimir Beşleagă

Întors teafăr dintr-un lung război,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi.
Ori sosind din cosmos înapoi,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi.

Dacă m-aş preface-n împărat,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi.
Din vreo ocnă grea eliberat,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi.

Revenind de pe stăin pământ,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi.
Dacă m-aş întoarce din mormânt,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi.

Aş veni, măicuţă-n prima zi,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi,
Chiar de-aş şti că nu te voi găsi,
Aş veni la tine-ntâi şi-ntâi.

Mă rog de tine

Mă rog de tine, ploaie –
Când zbor către planete,
Stropeşte gura mamei
Şi-o apără de sete.

Mă rog de tine, codru,
Căci anii tăi tot fi-vor,
Cuprinde-i cald fiinţa
Şi-o apără de vifor.

Mă rog de tine, iarbă,
Mângâie-i talpa goală
Şi sarea grea din oase
Şi-o apără de boală.

Mă rog de tine, munte,
Cât zboru-o să mă poarte,
Sărută ochii mamei
Şi-i apără de moarte.

Măicuţa ta, măicuţa mea
Lui Gheorghe Tomozei

Ce mult se aseamănă
Măicuţa ta
Cu maica mea odihnind
În pământul
De lângă Miorcani!
În vremea vicleană şi rea,
Aproape că nu mai am
Pe umărul cui
Să-mi las fruntea
În Bucureştiul grăbit
Şi plâng pe umărul ei.

Ce mult se aseamănă
Măicuţa ta
Cu versul tău,
Cu frumuseţea lui,
Cu Ţara ce avem,
Frate!

Mâinile mamei

Când m-am născut, pe frunte eu
Aveam coroană-mpărătească –
A mamei mână părintească,
A mamei mână părintească.

Duios, o, mâna ei întâi
Cu mâna dragei mele fete
S-au întâlnit la mine-n plete,
S-au întâlnit la mine-n plete.

Copii am. Dar şi-acuma, când
Vin zorii noaptea s-o destrame,
Găsesc pe frunte mâna mamei,
Găsesc pe frunte mâna mamei.

O, mâna ei, o, mâna ei,
O, mâna ei, ca ramul veşted,
A-mbătrânit la mine-n creştet,
A-mbătrânit la mine-n creştet.

Mâinile mamei

Mai mult
prin ţărână,
mai mult
prin pleavă şi lut,
mai mult
spălând rufa bătrână,
prin cenuşa din sobă
mai mult.
Acuma,
aşezându-şi-le
pe-a mesei albă faţă,
între fecior şi noră stea,
Doamne,
prima dată în viaţă
îşi vede mâinile ea!

Metafora

Lui Mircea Radu Iacobanu

Beau miedul Soarelui
Din cupa de aur.
„Bună dimineața, miere de râu
Cu prundul de grâu!”

Întors în anii copii, călăresc
Calul mărului către cocori,
Până când trupul său
Se umple de-o albă și sfântă
Sudoare: de flori.

Mă uit
Cum fire de-argint, lichide,
Leagă cerul de pământ.

Admir mireasa
Teiului înflorit:
Pe albină.
La fel și rotunda planetă
A florii-soarelui,
Cu cea mai deasă și calmă,
Cu cea mai cucernică și unită
Populație.

Văd iarba de vânt speriată
Și surâd unei dulci amintiri.
O fac să necheze
Pe cea care mi-e dragă
Și nu e în tot nesfârșitul
Cântec mai drag:
I-ha! i-ha!

Sălbăticiuni mici și dragi,
Îmi arunc în apă copiii,
În adânca, strălimpedea
Apă a graiului –
Să văd cum înoată.

În drum spre oraș,
Venind de la ai mei, cei ai țărânei,
Îmi las capul
Pe caldul obraz al pâinii –
Coaptă de sora –
Și simt cum somnul mă fură.

Îmi las pe genunchi
Ostenitele brațe spre seară,
Ca două ramuri tăioase de brad,
Care-au arat
Omătul sălbatic pe munți,
Vijelia.
Bucurii simple,
Dar care dorul de viață-mi aprind.

Și nu există moarte!
Pur și simplu cad frunzele
Spre a vedea mai bine
Când suntem departe.

Mică baladă

Lui Marin Sorescu

Pe mine
mă iubeau toate femeile.
Mă simţeam puternic şi sigur.
Ca Meşterul Manole
am cutezat
să ridic o construcţie,
care să dăinuie veşnic.
Am început lucrul
şi le-am chemat la mine
pe toate:
pe Maria, pe Ana,
pe Alexandra, pe Ioana...
Care întâi va ajunge,
pe-aceea-n perete o voi zidi.
Dar din toate femeile
a venit una singură:
Mama.
- Tu m-ai strigat,
fiule?!

Micropoem

Prin ceața caldă
A laptelui mamei
Zboară păsări,
Frunzele poamei,
Unduie râul,
Mișcă ramuri –
Prin ea căutându-se
Ca neamuri, ca neamuri.
Prin ea întâlnindu-se –
Prin murmurul manei,
Prin ceața caldă
A laptelui mamei.

Mi-e dor de o piatră

Piatră dată cu lac.
Piatră suflată cu aur.
Piatră-floare.
Piatră-crăiasă.

Mi-e dor de-o piatră
Ce a rămas piatră –
De o piatră de câmp.
Bună ziua, mamă! să-i spun,
Și ea să-mi surâdă tăcută,
Sură, cu chip colțuros,
Voind a se scula de jos,
Dar neputând,
De trudită ce este.

Motiv clasic

Trei scaune în casă am:
Un scaun pentru oaspeți,
Primind cu drag vechi musafiri
Și musafiri mai proaspeți.

Celălalt așteaptă la mijloc
Pe dulcii mei prieteni –
Hai, lasă-te în el, om bun,
Ca pasărea pe cetini.

Al treilea scaun e menit
Singurătății mele,
În el stâlpul casei stă
La ceas târziu de stele.

Iar uneori și doamna sa,
Cu tâmplă ninsorie,
Iar uneori și doamna sa,
Numită poezie.

Iar uneori și maica lui,
Venită din uitare
În vreo duminică sau în
Vreo altă sărbătoare.

Bătu la ușă cineva,
Cu dor bătu, cu jele,
Cu dor mă duc să îi deschid –
Au care-i dintre ele?...

Multă e marea

Multă e marea!
Mi-e neam şi aproape
Prin sarea ei veche
Ce-o port sub pleoape.
Steaua coboară,
Valul tot suie.
Departe-i cea dragă,
Poate nici nu e.

Mare e marea!
Să-i copere sarea
Doar cerul e-n stare
Şi-a mamei visare.

Năframa

Mamei lui Iuri Gagarin

- Iar matale, mamă,
Ți-am adus năframă,
Mare și-nflorată,
Cum n-avuși vreodată,
Nici cum s-a aflat –
Cerul înstelat.

- Mulțumescu-ți tare,
Fiule, matale.
Ci eu nu-mi dau seama:
Ori e grea năframa,
Ori e tare greu
Părul sur al meu.

Nicio stea

Nicio stea nu este săracă,
Atâta timp cât se vede.
Nici un neam – nevoiaş,
Cât are un cântec, un grai.

Să ai un lăcaş propriu,
Un grai al tău, din adânc,
O memorie proprie –
Iată ce este Patria.

Hei! Ce cauţi acolo sus?!
Bocancul spaimei cerul a spart.
Pământ bun, negru,
Alunecă dus de şuvoaie.

Mulţumeşte mamei!
Câtă vreme rămân
Mamele jos pe pământ,
Nici o ţară nu este săracă.

Nimic nu poate golul să-l umple

Cum nu sunt
Doi pomi la fel.
Cum nu sunt una
Două popoare.
Cum nu se aseamănă perfect
Cicoare cu cicoare –
Astfel, maică, şi tu
Eşti unică-n lume,
În sufletul meu,
În gândul ce-mi bate sub tâmple.
Nimic nu poate
Golul să-l umple,
Golul ce-l laşi –
Nici cântecul meu,
Nici popularul meu nume,
Nici ţara care
La fel mi-e de scumpă şi ea.
Rămâi. Mai rămâi.
Nu pleca.

Noapte de An Nou la maternitate

Ce faci tu acolo, dragă?
Tot mă blestemi?...
Mărunțel,
Sub fereastra casei noastre
Ne urează-un clopoțel.

Aveți un pom de iarnă-acolo,
Cu-argintii podoabe vraf?
Sau în clipa asta-numai
Pomul roșu pe cearșaf…

Ce-mi aduci: băiat sau fată?
Poate fi și ea – mi-i om!
Bucuros ciocnesc cu toate
Jucăriile din pom.

Nopţile mamei

Te chinuie nesomnul,
Durerea în oase.
Ai aprinde lumina
Şi-ai coase.
Dar dorm
Doamna şi domnul...

Un glas tămăduitor
Te cheamă
În sat,
Lângă grijile humii.
Ieşi la balcon cu teamă,
Ca la marginea lumii.
Aduni până-n zori,
În pârg,
Spice de nehodină.
Lumini pe târg:
Mirişte străină.

Nu de aceea...

Nu de aceea că ochi-mi nu pot
Străbate departele,
Că nu aș putea să fug
În dinți cu o stea,
Ca un câine c-un os!
Dar cine
Să-ți mângâie, mamă,
Chipul de Lună,
Prundul
Dorului tău, râule,
Încremenirea ta, piatro,
Cine?...
Hau-hau! departele
Aud cum mă latră.
Cum clănțăne umbra
Colților lui
Pe apă, pe spicu-mi din vatră,
Hau-hau!

Nu mai e măicuţa

Nu mai e măicuţa.
Frunzele cobor.
Singurei, copiii
Nu mai pot de dor
Şi-au pornit să cate
Un zugrăvitor,
Care să le-ntoarcă
Pe măicuţa lor.

Mari zugravi ai lumii,
Iată, c-au venit
Şi pe albul casei
O au zugrăvit.
I-au scris ochii, faţa,
Părul înflorit...
Numai vorba mamei
Nu au zugrăvit.

O zi

M-am întors învins
din luptă.
Piept rănit.
Și spadă ruptă.
Bocănesc în porți
Cu teamă.
„Cine bate?”
„Eu sunt, mamă –
Ștefan!”...
O, să plec
nu-mi zise.
Dar nici poarta
nu-mi deschise.
Se-auzeau doar
în năframe
cum plâng
lacrimile mamei.

O zi

M-am întors învins
din luptă.
Piept rănit.
Și spadă ruptă.
Bocănesc în porți
Cu teamă.
„Cine bate?”
„Eu sunt, mamă –
Ștefan!”…
O, să plec
nu-mi zise.
Dar nici poarta
nu-mi deschise.
Se-auzeau doar
în năframe
cum plâng
lacrimile mamei.

O, mamă (trei culori)

A venit primăvara.
Umbra sufletului tău
pe setea inimii mele,
în chip de ploaie albastră
coboară.

Vreme trece, vreme vine…

A venit vara.
Umbra sufletului tău
pe tăcerea inimii mele,
în chip de spice de aur
coboară.

Vreme trece, vreme vine…

A venit toamna.
Umbra sufletului tău
pe tremurul inimii mele,
în chip de măr roşu
coboară.

Vreme trece, vreme vine…

Ochii mamei

Copil, de ochii mamei
Eu fruntea îmi lipeam
Cum mă lipeam în taină
De oul ciocârliei,
Cu care suntem neam.

E pasărea plecată
Din codru-mpărătesc.
De frunza toamnei caldă,
Precum de ochii mamei,
Eu fruntea îmi lipesc.

Şi zic: „Iar ochii mamei,
Copil, să-i vezi oricând
În râu, în ram, în toate.”
Ah, cine vede - albeşte
Şi eu ce alb mai sunt.

Onomastică

Veniseră oaspeţii.
În jurul mesei
Ne înghesuisem cu toţii,
Făcând încă un loc
Între mine şi tine,
Tu mereu ţineai capul
Spre umărul meu, aplecat.
Şi părul tău lung, vălurat,
Curgea negru-ntre noi,
Asemeni unei cascade;
Şi nu mai era loc
Pentru mama,
Nu mai era loc.

Pacea

Chip aspru are:
Ca de spic ori de brazi.
Nimic mai zbuciumat
Ca pacea azi!

Cu mâinile rănite
Pe rindea,
Desculță sus,
Pe cremene de stea.

Femeie care cară
Piatră, grinzi –
Când să-și privească
Chipul în oglinzi?!

Asemeni maicii mele,
Din sat,
De la tutun întoarsă
Pe-nserat,
Adoarme-n iarba
Cea de rouă grea,
Cu pâinea și cu sarea
Lângă ea.

Paparudă rudă

Paparudă-rudă,
Vino de ne udă,
Vino de ne plouă
Cu ploiţă nouă;
Să-nflorească grâul
Şi la fete brâul,
Să-nfloare măslinii
Şi la fete sânii,
Să râdă copiii
Şi ochii câmpiei,
Să mai odihnească
Lumea plugărească!

Paparudă-rudă,
Vino de ne udă
Cu ploiţă bună,
Acasă ne-adună,
Vino fără piatră,
Că am prunci în vatră
Şi oaspeţi la masă,
Vino, luminoasă!
Spală mucegaiul,
Să zâmbească paiul,
Spală şi rugina,
Să râdă lumina!
Curată şi nouă,
Nouă şi curată,
Şi nemăritată!

Te cunună sfântu'
Cu verde pământu',
Cu pământu' nostru,
Fi’ndcă el ni-i rostu,

Fi’ndcă el ni-i mierea
Şi el mângâierea,
Căci el ni-i iubirea
Şi el nemurirea!

Parcă se rugau

Un fulger în noapte
A luminat chipul mamei
Şi faţa pâinii
Aflată pe masă.
Parcă se rugau amândouă.
Dormeam cu toţii adânc
Cu faţa în jos.
Treze erau numai ele,
Cu ochii la ploaia cu piatră.

Pasărea

Când s-a întors
la puii ei cu hrana,
găsise cuibul gol
și amuțit.
I-a căutat
până-i albise pana
și-n cioc
sămânța a-ncolțit.

Patria

Piatra asta e o pâine caldă.
Vântul ăsta e un vin domnesc.
Și pelinul – busuioc sălbatic.

Vine ziua, aurindu-mi pâinea.
Vine seara, aromindu-mi vinul.
Vine mama, îndulcindu-mi gândul.

Pământul din cer

Lui Ion Cepoi

Există o amintire
Curată ca lacrima mamei:
Semănatul.
După semnul crucii
Pe care ni-l facem,
Nu se află pe lume
Un mai drag ritual.
Semănând, părea că
Aruncăm semințele
În palma Lui Dumnezeu.
Venea apoi seceratul
La fel de luminos,
Când părea că
Ajungem cu el în cer.
Să ai pământ și în cer –
Aceasta ar fi
Fericirea cea mare!
Mirifică mireasmă
De grâu copt, basarabean,
Ajunge până aici
Pe-americanul tărâm.
Pe ea păși-voi,
Ca Hristos pe ape,
Pe drumul care duce
Spre pragul părintesc.
Și-n clipele din urmă
În ea, topi-mă-voi,
În dulcea mireasmă de-acasă,
Amestecat cu glasul ciocârliei
Și-al mamei suflet însorit.
Acolo să mă căutați,
Copiii mei.

Părul mamei

Câte case ai dat tu, mamă,
Cu var şi cu lut!
Albeşte în părul tău, mamă,
Varul acel de demult.
Cât am plâns eu,
Strâns în al foamei cleşte!
Stăteai noaptea ca la priveghi.
În părul tău, mamă, albeşte
Sarea lacrimilor mele vechi.
Seara eu îţi probozesc nepotul
Că ţi se urcă în cap şi-i rău.
Dar el se mută la tine „cu totul”
Şi plânge tot
În părul tău.

Pâinea mamei

Este o împărăţie dulce
cu nouă împărătese surori
rumene şi aburite
ca sfântul soare.
„Bună ziua, femeie muncită!”
„Bună ziua, copii obosiţi!” –
zic ele,
trecând hotarul de jar
în carete de-argint, –
am venit să vedem
cum mai trăiţi”.
Iar mama stă în genunchi,
până când
scoboară printre noi
ultima împărătească.
De calde miresme
înconjurată e casa,
ca un neam
de ţări prietenoase.
Şi sunt simple
cele nouă împărătese –
ca ţărancele noastre!
Umblă cu noi la deal,
dorm alături de noi.
O, tu, luminate de taină,
cuptorule de copt, –
împărăţie a noastră,
şi voi, cele nouă pite, –
împărătese-ale noastre,
şi tu, fumule cald, –
suflet
al vetrei părinteşti,
la cer înălţându-te,

în univers risipindu-te!
Pâine de casă,
Pâine de coasă!

Pe altă planetă

Cum să-ți spun,
Frate de sus!
Cu-acest picur de rouă,
Din genele mele,
Țara mea se aseamănă.
Forma lui are-mi-o.
Și limpezimea lui,
Și misterul lui.
Pe unde-ar veni?
Iată zona pe care se-ntinde:
Toată inima mea!
Mare nu este,
Nici mică – e-atât
Cât poate fi
O inima omenească.
Uneori crește –
Duminica.
Atunci când sufletu-mi
Cântă.
Cum să-ți spun,
Nepământeanule om!
E pașnică țara mea,
Ca un pom
Și ca el neclintită-n
Furtună.
E frumos
Și la tine aici,
Dar mă strigă ceva jos,
Fără seamăn de scump.
Acum e vară la noi.
Trandafiri roșii
La geam se desfac,
Ca inima jilavă-a mamei.

De cântecul mierlei,
Ramul se leagănă verde.
Strălucitoare izvoare
Sub deal se mlădie,
Ca trupul femeii iubite.
Și vântul gonește pe văi
Galbenul iepure-al spicului.
Iar seara pe deal,
Laie mioară linge
Al luceafărului
Bulgăre de sare.

Pe drum alb, pe drum verde

Pe verde drum de primăvară,
Iubita vine-n calea mea.
Pe drum înzăpezit de iarnă,
Măicuţa vine-ncet şi ea.
Pe cine s-o întâmpin oare?
Spre cine să alerg acum?
Spre cea venind pe drumul verde?
Spre cea venind pe albul drum?

Măicuţa-mi dete viaţă
Şi pentru mine, pururea
Jertfitu-s-a, jertfitu-s-a.
Iubita-mi este soaţă,
Copii frumoşi născutu-mi-a,
La fel de dragă mi-i şi ea.

Drum verde cu drum alb de iarnă,
Încerc mereu să le-mpletesc.
Încerc de-atâta vreme, iată,
Şi, Doamne, nu mai izbutesc!
Iubita un copil îmi pare,
Mereu copil îmi va părea.
Şi-atât cât mama ne trăieşte,
Copii rămânem pururea.

Piatra

Lui Ion Ghica

Iată o piatră
Care pe nimeni
Nu a lovit.
Ea stă neclintită aici
Pe mormânt.
Pe mormântul tău,
Mamă.
Cucernic o îmbrăţişez
Ca pe întâia
Şi cea de pe urmă
Patrie a mea.
Mă voi duce şi eu.
Mă va petrece norodul
Înlăcrimatelor litere
Ale numelui tău,
Adunat pe această piatră.
În piatra care pe nimeni
Nu a lovit.

Plouă peste fântâni

Lui Vlad Ioviță

Se nalță
în vârful picioarelor grânișteа,
primind al ploii sărut repetat.
Desigur,
sunt ochii
copiilor ce au a se naște
stropii acești
cu sclipet curat.
Se joacă stropii prin iarbă,
coboară-n fântână,
în bărbi la bunici se ascund.
Clipind dintre frunze
cu multă mirare,
vai, ce mari și albaștri
sunt!
Iar tinere fete, pe drum,
se despoaie
de bluze moderne, de pantofi ascuțiți,
și-aleargă,
și râd mlădioase prin ploaie,
lipindu-și
obrajii de stropii fierbinți.

Plugul de aur

Iată cel mai
rodnic pământ:
noaptea!

În ţelina neagră
plugul de aur
al privighetorii.

Când ară,
ochii ei se închid
ca ochii iubitei
sub dulceaţa sărutului.

Dar drept
îmi trage brazda.

Cineva
la marginea nopţii
ne face semn,
cu spicul luminii.
Mama? Iubita?

Poem

Lui Victor Teleucă

Tot mai mici deveneau la trup
Mamele noastre.
Printre copaci otrăvitori de tabac,
Prin întunericul lor,
Se pierdeau.
Nu se vedeau din iarba duminicii,
Dintre florile casei.
Tot mai scăzută devine crucea
De pe mormintele lor.
Cu brațe la fel de uscate,
La fel de trudite
Și pline de liniște. Iată,
Săpat în lemnul ei,
Se topește și numele lor,
De ploile vremii ros și mâncat.
Aici,
În pacea țintirimului
Răsăritenele buchii
Nu se mai bat cu litera noastră.
În nume străine,
Pe cruci străine,
Pe morminte străine,
Într-o țară străină
Par să-și plângă
Patria lor.
Iată,
O nouă cruce-am adus
Pe mormântul măicuței.
O ținem strâns în brațe,
Ca pe-un copil,
Neștiind ce să facem
Cu cea veche putregăită.

Poem

Există o pasăre singură,
există o pasăre
care cântă sus, până când
mamă devine şi moare.

Există nişte pui singuratici,
există, o, nişte pui
care ţipă sus, până când
mama le-nvie.

Există un cuib somnambul,
există un cuib,
care umblă noaptea,
pe marginea crengii şi-a frunzei.

Există o iarbă ce-ajunge la cuib,
există o limpede iarbă,
cu ea copiii şi pasărea-mamă
se spală pe ochi dimineaţa.

Poem

M-am încins cu brâul albastru,
tras la prispe de mama,
și am plecat.

I-am luat mamei totul:
zâmbetul tineresc,
cuvintele,
vocea.

De câte ori mă aud râzând,
tresar. Și tac deodată.
Vara,
băiatul meu,
care s-a dus toamna aceasta
la școală,
i-a spart cu mingea fereastra
la care mă aștepta.

I-am luat mamei totul:
albastrul des al privirilor,
zăpada dinților,
negrul părului.

Nimic aproape
nu-i pot da înapoi.

Doamne,
să-i întorc măcar
brâul acela albastru
și geamul să-i pun!

Primul cer

Lui Alexei Marulea

Cum aş putea cândva, măicuţă,
Cum aş putea a te uita,
Când primul cer văzut de mine
Sunt ochii tăi, privirea ta?
Măicuţo, măicuţo,
Sunt ochii tăi, privirea ta!
Măicuţo, măicuţo,
Cum aş putea a te uita?

Când ale tale braţe scumpe
Mi-au fost şi primul căpătâi,
Şi cea mai dragă jucărie,
Cu care m-am jucat întâi?
Măicuţo, măicuţo,
Sunt ochii tăi, privirea ta!
Măicuţo, măicuţo,
Cum aş putea a te uita?

Eşti primul cânt al vieţii mele,
Ce veşnic mă va mângâia.
Frumoasă-i Ţara lângă tine
Şi tu frumoasă lângă ea.
Măicuţo, măicuţo,
Sunt ochii tăi, privirea ta!
Măicuţo, măicuţo,
Cum aş putea a te uita?

Prin lume

Am grijă de tine,
fiule,
am grijă.
Prea îi crezi pe toți
pe cuvânt.
Prea te înduioșează repede
toate.
S-o știi de la mama:
dușmanul,
când nu te poate strânge
de gât,
îți strânge mâna.
Și-atunci când
îți pică în față smerit,
își pune sub genunchi
inima ta.

Aseară, fiule,
m-a durut amarnic inima.
Simțeam ceva
că apasă pe ea, dureros,
strivind-o,
ceva ca un trunchi.

Cu ce om
te-ai întâlnit aseară,
fiule?
Ce om
ți-a căzut aseară-n genunchi?

Privesc la nori de semeni

Lui George Băjenaru

De nu mă știi tu, veșnicie,
Privirea mamei tot mă știe.
Și-n obrazul mamei de asemeni.
În rest? Privesc la nori de semeni,
Ce vin și trec, și varsă ploaie,
Și floarea arsă o dezdoaie
Sau grindini grele mi-o omoară.
Rămâne mama – o comoară.
Ce n-o să moară, n-o să moară
Nici pe pământul ca o fiară,
Nici Sus, în taina cea stelară.
Priviți la ea:
La maica milei!
Când noi rănim lumina zilei,
Războinici răi, precum ocnașii,
Ea trece lin.
Priviți-i pașii –
Ei parcă cerului se roagă
Și plaiul cel răzleț îl leagă.
Priviți la ea:
La maica milei!

Război

Era lună, era floare!
Părul mamei cădea lung,
Parcă tot ploua cu soare
Peste trup golaș de prunc.

Nu era pământul, luna –
Părul mamei răzvrătit
Bătea negru ca furtuna
Peste golul scrumuit.

Era mai și sărbătoare,
Era globul, era stea!
Printre ierbi și printre soare
Părul mamei viscolea.

Ritual

Uite, nu luai nici seama
Cum mănâncă boaba
Mama.

Cum o leagănă în palme
Ca-ntr-o neagră arătură,
Zăbovindu-i drumu-anume
De la strugur pân' la gură.

Cum întâi, ștergându-și palma,
O ia boaba-ncet și-o duce
Cu trei degete la buze,
Parcă vrea să-și facă cruce.

Cum abia închide ochii,
Lacrima acelei boabe
Parcă nu sub cerul-gurii,
Parc-ar ține-o sub pleoape.

Cum, pân' ciugule din palmă
Acel dulce strop de rouă,
Deseori eu duc la gură,
Mâna mea cu boabe două.

Nu c-ar fi puțină poamă,
Nu că-ți sunt fecior la casă –
Eu îți cer iertare, mamă,
Pentru graba-mi rușinoasă.

Rugăciunea din zori

Doinei şi lui Paul Enigărescu

În zori, mâinile mamei
Se roagă spre Cer, împrospătate
De cântecul privighetorilor.
Iar jos,
Ţipă de nerăbdare pământul
Obişnuit cu palmele ei.
Da, pleca-vor la toamnă,
Spre ţările calde,
Misterioasele păsări.
Încă şi mai adânc
Mâinile mamei
Se vor ruga –
Două crengi desfrunzite, reci.
Nori de gheaţă, în trecere,
Le vor atinge cu poala.
Iar noi,
Din umeda lor vălurare,
Vom bea tristeţe şi moarte.

Satul meu

Scăldat de-o apă vioară
curată ca lacrima,

Încălzit iarna la pieptul
a trei păduri de stejari,

Răcorit vara de frunza lor,
de umbra prelungă a munţilor,

Cu izvoare adânci pe vale slăvind
amintirea bunicului Nicuţă,

A celui care a privegheat
nesecarea lor şi curăţia.

Sat picurat alb pe deal
ca sarea sudorii pe bivol,

Cu soarele răsărind parcă
din cântecul lui Dumitru Blajinu

Şi asfinţind
în jalea tăcută a mamei,

Aici în amurg, pe faţă, ah, simţi
suflarea veciei,

Caldă şi odihnitoare,
ca suflarea Mioriţei.

Aici, în roditoarea mea humă,
odihni-se-vor oasele mele.

Satule

Satule, floare de zori,
M-ai deprins a fi cu dor,
Satule, floare de zi,
M-ai deprins cu tine-a fi!
Satule, drag satule,
Mare învăţatule!

Satule, floare de sară,
M-ai deprins cu dor de ţară,
Satule, floare minune,
M-ai deprins cu dor de lume,
Satule, drag satule,
Mare învăţatule!

Satule, floare de-a noastră,
M-ai deprins cu dor de casă,
Satule, floare de câmp,
M-ai deprins frumos să cânt!
Satule, drag satule,
Mare învăţatule!

Să mergi frumos

Feciorilor mei, Călin şi Teodor

Fiule, să nu
Calci de sus,
Să nu încovoi spinarea.
Să mergi frumos şi demn,
Şi nezgomotos,
Cum merge pe obraz
Lacrima celui care-a învins.

Fiule, să nu
Laşi ochiul să-ţi ruginească.
Văzând, vei cunoaşte,
Cunoscând, vei birui,
Biruind, vei fi iubit.
Iubind,
Vei găsi drumul spre casă.

Să pictezi o lacrimă

Lui Isai Cârmu

Poţi să pictezi o lacrimă
Pe care să curgă la vale
O pâine?
Poţi să pictezi o dâră de sânge
Pe care să vină spre noi
Mănăstirea pierdută?
Bătrâne! La capătul
Fiecărei cărţi
Ne-aşteaptă,
Cu lacrimi în ochi,
O mamă.
Parcă am veni din război.

Scrisoare

Din scrisoarea-ți, fiule,
pe-ncetul,
învățat-am
mai tot alfabetul.
Fiin'că eu
mă uit atâta
la scrisoare –
pân' mă doare văzul
ca de soare,
până-nvăț și buchea
și mi-i clară,
până știu ce-mi scrii
pe dinafară.
Fiule,
să-i scrii mai mult
mămuchii,
să deprind și celelalte
buchii.

Seara pe deal

Se răresc frunzele,
Se răcesc apele.
Pleca-vor şi buzele
Tale? Pleoapele?

Seara pe deal,
Soarele seamănă
C-o ultimă pită,
Încât, mamă,
Îţi vine să-l înveleşti
În albul ştergar.

Se răresc frunzele.
Se răcesc apele.
Pleca-vor şi buzele
Tale?! Pleoapele?!

Semn

Semn
Al sărbătoririi înalte
Care se apropie:
Pânza cămeșii
Umezită la piepți
De botul sânilor tăi.
În tremurul genelor
Lacrima:
Lapte cristalin.
Mărire ție,
Caldule,-n veci,
Izvorule alb,
Care singur pe lume
Nu uiți numele nostru
Și-l murmuri drept
Și cu dor.

Spre chipul tău

Departe nu alerg ca râul,
Căci cine uită, se destramă.

Cu roua cerului sub pleoape,
Mă-ntorc spre ce mi-e sfânt şi-aproape,

Spre chipul tău de aur, mamă,
Şi-mi curge sufletul ca grâul.

Steaua de vineri

Ala-bala, prin aluni,
Unde eşti, copile-luni?!

Şi tu, copilandre-marţi,
Cu mari ochii tăi miraţi?!

Şi tu, miercure, ah, floare –
Adolescenţă visătoare?!

Şi tu, joie mohorâtă –
Tinereţea mea pierdută?!

Nu pleca, vinere, încă,
Stea matură şi adâncă!

C-o să vină sâmbăta
Cu rece suflarea sa
Şi-o să-mi lase geana stinsă
Şi-n duminici gura ninsă.

Steaua mamei

–Pe fag dulce-amărât
Arde, mamă, alba-ți stea.
Te uitași la ea atât
Încât semeni azi cu ea.

Ziua, noaptea, la apus,
Ardeți către tot ce-i sfânt,
Luminând pe rând de sus
Fața ăstui vechi pământ.

–Ardem. Căci în lung și-n lat
Nu-i mai tragic nenoroc
Decât stea cu foc uitat
Și durere fără loc.

Sub stele trece apa

Sub stele trece apa,
Cu lacrima de-o samă.
Mi-e dor de-a ta privire,
Mi-e dor de tine, mamă!

Vânt hulpav pom cuprinde
Şi frunza o destramă.
Mi-e dor de-ale tale braţe,
Mi-e dor de tine, mamă!

Tot cască leul iernii,
Cu vifore în coamă.
Mi-e dor de vorba-ţi caldă,
Mi-e dor de tine, mamă!

O stea mi-atinge faţa,
Ori poate-a ta năframă.
Sunt alb, bătrân aproape,
Mi-e dor de tine, mamă!

Măicuţa mea, grădină
Cu flori, cu nuci şi mere,
A ochilor lumină,
Văzduhul gurii mele!

Măicuţă, tu, vecie,
Nemuritoare carte
De dor şi omenie
Şi cântec fără moarte!

Sunt...

Lui Victor Teleucă

Sunt robul credincios
al iubirii pentru țară.
Robul iubirii pentru mama.
Robul iubirii pentru femeie.
Robul iubirii pentru stele.
Bicele ploii în câmp
îmi șfichiuie pieptul,
spatele gol –
iubesc această robie.
În fața mamei cad în genunchi
și-i sărut mâinile împărătești –
iubesc această robie.
Brațele mele sunt curmate
de sângeriul lanț de mărgele –
iubesc această robie.
În fiecare zi
îmi sângeră palmele
cărând pietrele cereștilor stele.
O, numai
de n-am ridica piramide
din ele!

Sus

Lui Vasile Leviţchi

În munţii cu brazi
Alb răsărit,
Orice necaz
M-a părăsit.

Am văzut veşnicia –
Era singură.
Tăcută ca lacrima mamei.

Și tu...

Aleargă tânăr râul
Cu ceru-n el, c-o parte.
„Și tu, mă-ndeamnă mama,
Să zbori ca el. Departe!”

Cărunt e-n pragul mării
Ca sub o coasă grâul.
„Și tu, îmi spune mama,
Vei fi albit. Ca râul!”

O, râu! Îți soarbe marea
Și glas, și ochi, și frunte.
„Și tu să intri-n mare.
Dar nu ca val. Ca munte!”

Ștergarul vărgat

Amețitoare căldură!
Zarea parcă dansa…
La meșterul Petre,
Cu pântecul la gură,
A venit nevastă-sa.
Așterne jos un ștergar,
Bătut cu miros de busuioc
Și vărgat.
Pune țăhărcile-alături,
Iar pe șervet –
Ce-i place omului ei de mâncat.
Bărbatul, lacom
Și neîndemânatic,
O stropește cu zeamă de roșii pe față
Și cu bobi de jăratic.
Femeia
Se șterge cu palma lui ghimpoasă
Și-l împunge cu fruntea și pântecul,
Nu știu cum rușinoasă.
Îi leagănă încet mâna
În mâinile ei.
Și, ca dintr-o vatră,
Începe să-i scoată din palmă
Așchiile de piatră.
La umbra ștergarului,
Prins la capete în doi colți de pietre,
Cu fața în sus,
Pe două minute,
Doarme-adoarme
Meșterul Petre.
Ștergarul se zbate
În ritmul răsuflării de foc.

Întregul oraș
Miroase a busuioc.

Tata

Lui Gheorghe Banariuc şi Vadim Gheorghelaş

Tată, eu nu ştiu de ce
Nu te-au pus în cântece
Ca pe măiculiţa mea,
Care viaţă datu-mi-a.
Tu ca dânsa ne iubeşti
Şi ca ea îmbătrâneşti,
Tată!

Rele-n viaţă sunt de-ajuns,
Dacă plângi, tu plângi pe-ascuns.
Mai iei câte-un păhăruţ,
Dar nu uiţi să ne săruţi,
Tată!

La necaz şi bucurii
Tu ai, tată, mulţi copii,
Că şi mama-i pruncul tău,
O fereşti de tot ce-i rău.
Asta-i bogăţia ta
Şi nu-ţi trebuie alta,
Tată!

Nu ne spui vorbe de dor,
Dar ades, în locul lor,
Mâna tu pe cap ne-o pui
Şi mai dragă vorbă nu-i.
Mai mult taci decât vorbeşti,
Dar noi ştim că ne iubeşti,
Tată!

Tăcerea mamei

Tăcută
Eşti, draga mea mamă,
Tăcută.

Ca mierla
Ce-nhamă, deshamă,
Ca mierla.

Ca frunza
Când merge la coasă,
Ca frunza.

Ca iarba
Când şade la masă,
Ca iarba.

Ca steaua
La moară când duce,
Ca steaua.

Ca piatra
Ce-aminte-şi aduce,
Ca piatra.

Trandafirul din vază

Îmi curge pe mâini tăcerea,
Nu, nu sunt supărat –
O tristă milă de tine
Sufletul mi-a sfârtecat,
Trandafirule.

Prin căsuţa frumoasă
De cristal bogat
Se vede negrindu-ţi
Piciorul scurtat,
Trandafirule.

Tu, care-n grădină,
Lângă zidul surpat
Erai frate cu mine
Şi erai împărat,
Trandafirule.

Tu, salutat de mierlă
Şi de vânt – volburat...
Te visai, în taină,
În cristal îmbrăcat,
Trandafirule.

Unde-i cămaşa de rouă,
Cea de mire bărbat?
Durerea-mi întunecă chipul,
Nu, nu sunt supărat,
Trandafirule.

Transplantare

Trebuia
să mi se pună în piept
altă inimă.
Altfel, urma să pier.
Mi-a dat inima ei
mama.
Dar tot
mă mai doare.
Mai ales, când arde pământul
de sete de ploaie.
Mai ales când nu se întoarce
tata de la războaie.
Mai ales, când plec
prin străini
și nu scriu cu lunile acasă.
Mai ales, în amurg,
când soarele
după dealuri se lasă,
mă doare.
Asemenea dureri
n-am avut niciodată.
Dar nici asemenea
răbdare.

Tu eşti un geniu

Tu n-ai asemănare
În cele pământeşti.
Născând, tu eşti un geniu,
Un geniu, mamă, eşti.
Tu eşti zămislitoarea,
Eşti pomul numai vers,
Iar noi – de aur mere
Vărsate-n Univers.
Noi – mere, iar tu – paznic,
Veghind, din moşi-strămoşi,
Să nu dea peste ele
Mistreţii lăcomoşi.

Învingătoare-n toate
Războaiele ce-au fost,
Tu eşti eroul lumii
Şi-al izbândirii rost.
Erou rămas tot mamă,
Tot legănând copii,
Cu teamă de războaie,
Cu frică de tării:
Că n-or trimite ploaie
Pe grâul omului
Sau or trimite brumă
Pe floarea pomului.

Erou ce ca un slujnic
Se porăie din zori,
În casă şi pe-afară,
Cu fruntea în sudori,
Ce dă întâi la păsări
Şi-apoi mănâncă el
Şi dă întâi la floare,

Să bea din cofăiel.
Tu eşti un geniu, mamă,
Târziu recunoscut:
Abia atunci când iarbă
Răsai din tristul lut.

Tu spui

Maică bătrână,
Învinse îți sunt așteptarea,
Credința inimii.
Tu nu mai spui: ,,Din aluatul
pâclei voi coace un soare”.

Cad frunzele,
Urcă buzele
frigului. Aștepți să mori,
Lut să te faci. Aer.
Tu spui: ,,Aerul – eu
Întâlni-se-va cu aerul – el,
Cu cel pierdut în război”.

Ah, trec plânsorile,
Vin ninsorile.

Ultima dorinţă a mamei

Nu mai vreau nimic altceva.
Vreau să umblu
În jurul casei mele,
Ca preotul în jurul bisericii
În noaptea Învierii;
Să mă aşez jos
La tot colţul căsuţei;
Să mă sfătui cu iarba mea.
Nu mai vreau nimic altceva
Vreau să mai umblu o dată
În jurul pomului meu,
Sau măcar
În jurul unei furnici.
Doctore,
Scoate-mă din troianul
Pernelor în care
M-am prăbuşit,
Scoate-mă de-aici.
Nu mai vreau nimic altceva.

Ultima lună de toamnă
Lui Ion Druță

O, păsări
Cu aripa udă,
Trezind și bolți, și arături!
Pădurea-n glasul lor se-afundă,
Ori glasul lor în verzi păduri?

O, invers cuib de lut și spice,
Cu gura-ntors înspre pământ!
Pe soare
Puii stau să pice,
Din 'naltul lor culcuș zburând.

Dar vine toamna.
Păsări sfinte,
Ce ne-au cântat de dor în nuc –
La zori ori cerul când asfinte –
Spre alte ramuri mi se duc.
Se redesprind de bolți materne
Cu tulburi țipete ce dor.
Ci-n crengi străine stau a cerne
Aceleași cântece de dor.

Umbra de aur

Pentru Ştefan Augustin Doinaş

Vatră
Lumina îmi este.
(Şi întunericul la fel!)
Ah, razele dalbe-ale ei,
Care-ndulcesc
Chipu-mi de salcie amară
Şi încălzesc piatra
Pe care se lasă mama
Trudită!
Şi suflarea ei aurie de sus,
Dezmorţind
Degeratele ramurii degete!
Ah, lama cuţitului ei
Cu-al cărei tăiş
Bucăţesc pâinea pe masă,
Cioplesc dulcele doinelor lemn!
Eu nu îngrădesc lumina,
Ci întunericul:
Taina mea.
Poţi intra, îţi îngădui,
În limpedea lumină ce-o am.
Dar nu şi în
Liniştea nopţii,
Lin legănându-se
Ca o trestie tristă.

Un semn

Lui Valeriu Ţapeş

Niciun râu nu poate
Marea s-o ocolească.
Zilnic, viaţa noastră
În viaţa de dincolo
A părinţilor,
Care-au plecat la strămoşi,
Zilnic în nemărginirea vieţii lor
Viaţa noastră se varsă.
Iar crucea de pe morminte
Nu este decât un semn
Că de-aici au plecat.

Unde ești mamă?

Lui Igor Vieru

Numai crucea cercevelelor la ferești...
Unde ești, mamă, unde ești?

Numai lacrima ploii în fereastra orbită,
Numai tremurul ziarului întins pe plită.

Numai mireasma busuiocului din păretare,
Numai tăcerea icoanelor tale.

Unde ești, mama mea bună?
Cuvinte de dor vrea feciorul să-ți spună.

Unde ești, draga mea mamă?
Ți-am adus de la târg o năframă.

Unde ești, mamă duioasă?
Uite, am venit acasă.

Unde fugim de-acasă?

Lui Marin Sorescu

Dar este câte un timp
Când nu mă pot înțelege
Cu oamenii mari.
Atunci,
În copil mă preschimb.
Jucându-mă,
Mă ascund
După o rază de soare,
După genele mele
Lăsate peste doi sâmburi
Umezi-amari,
După un spic, după o fragă,
După un iepure ce aleargă,
În ochii ariciului,
În felinarul licuriciului,
În umbra vreunei albine.
E tare fericit cine mai are pe-aproape
Și-un munte.
După el
Te poți mai lesne ascunde:
Te pitești după un sloi de aur,
După un brad, după un taur,
După un cântec străvechi de voinici
Și strigi mereu:
Aici-aici!
Și tot așa mutându-te prin toate
Cotloanele muntelui,
Până ajungi sus,
Pe crestele sale,
Unde te-a și găsit
Un răsărit
Ori un asfințit de soare.

Valul, frunza

Dincolo de mierla ce se-aude-n ramuri,
Ard ale pustiei nisipoase flamuri.

Dincolo de pulberi ce-n pustii scânteie,
Ning străin şi rece sânii tăi, femeie.

Dincolo de roua macului în floare,
Răsar ochii mamei, steaua ce-o să zboare.

Dincolo de cerul ochilor tăi, mamă,
Valurile mării, codrii de aramă.

Iar pe valuri steaua. Şi pe frunza poamei,
Tremurândă umbra sufletului mamei.

Trist de ce-aş fi oare şi cu gura mută?!
Valul mă cuprinde, frunza mă sărută.

Versuri albe

Nu poți să smulgi din aer
Al mierlei cântec spus.
De vorba mamei gura-mi
S-o depărtezi nu poți.

Nu poți din ape smulge
Un soare oglindit.
De mine chipul mamei
Să îl desparți nu poți.

Vine un glas

Vine un glas tainic
Și-mi spune:
„Există o femeie totuși,
Cu sufletul ca cerul,
Frumoasă ca țărâna,
Simplă ca lacrima.
Trebuie s-o cauți –
Ea te așteaptă.
Să nu o strigi pe nume,
Că piere.
Iar altor nume
nu răspunde.”
Doamne, unde e ?!
Cum aș voi să o strig!

Vremea asta nu-i a mea

Vremea asta-i tare grea,
Am ajuns prin Grecia,
Am ajuns prin Grecia,
Că am mâini şi pot lucra.
Vremea asta nu-i a mea,
Am ajuns în Spania,
Am ajuns în Spania,
Un bănuţ voi aduna,
Nevasta mi-oi îmbrăca.
Vremea nu-i cu oamenii,
Nu ştiu mâine unde-oi fi,
Nu ştiu mâine unde-oi fi,
Dar am gură şi-oi doini,
Amarul l-oi îndulci.
Mă întreb de-atâtea ori
De ce oare să-nconjori,
De ce oare să-nconjori
Toată lumea de cu zori
Şi de ce să fii argat,
Când avem un plai bogat,
De el dorul mi-i legat.

Zăpăcirea lacrimii

Lui Gheorghe Vodă

Au zăpăcit,
Au încurcat până şi
Lacrima bătrânei măicuţe,
Până şi apa
Copilăriei noastre.
Frate, ei urăsc
Cântecul tău.
Ei urăsc cântecul
Care arată Prutului
Pe unde să curgă.
Noi credem în izbândă.
Chiar dacă nu
Există Dumnezeu,
Nimeni
Nu-i poate ocupa locul.

Zmeul şi nunta

Lui Pompiliu Borş

Treceau dincolo Prutul
Numai păsări în zbor.
Numai păsări înot.
Numai
Umbra visătoare şi tristă
A lunii pe valuri trecea.
Şi, dus de vânt,
Dus de vânt,
Dus de vânt,
Zmeul copilăriei
Iscălit cu numele meu
În litere noi, colţuroase,
Aduse de vânt,
Aduse de vânt.
Neamuri din Cot, din Miorcani,
Pe celălalt mal
Deasupra zmeului se aplecau,
Citindu-l cu lacrimi în ochi,
Ca pe-o scrisoare trimisă
Din cea mai adânca urgie,
Din iad. Coborau rude
Pe celălalt mal mai apoi,
Să asculte muzica
Ce la nunta mea cânta.
Nu au văzut,
Nu au putut desluşi
Chipul miresei.
Poate că nici nu
Existase mireasa cândva.
Poate că era numai
O plăsmuire imaginară a mea,
Albă şi minunată,

Albă şi minunată,

Albă şi minunată.

(A căzut...)***

A căzut cerul din ochii tăi
Şi s-a fărâmiţat.
A căzut de pe faţa ta soarele
Şi a îngheţat.

Încremenit e vântul cel răcoros,
Fără harnicele tale mâini.
Căutându-te pre tine,
S-au tăinuit izvoarele-n ţărâni.

Ca un arbore doborât,
Însuşi graiul
Parcă se-aude căzând.
Doamne, atât de singur,
Atât de singur
N-am fost nicicând!

(Chipul tău...)***

Chipul tău, mamă,
Ca o mie
De privighetori rănite,
Ochii tăi
În care s-au întâmplat
Toate
Câte se pot întâmpla
Pe lume!
Lacrima ta –
Diamant ce taie-n două
Oglinda zilei.
Nedespărțită de cer
Ca apa de uscat,
Locuiești o casă
Cu două ferestre:
Una ce dă spre viață,
Alta cu fața spre moarte,
La fel de limpezi amândouă.
O, mamă,
Spre mine mâinile-ți întinde –
Spre cel
Care cu dor te-așteaptă,
Și, ție apropiindu-mă,
Apropie-mă liniștii ce ești.
Acum și-ntotdeauna

(Cucernic)***

Cucernic,
soarelui te-nchină.
Dar nu mai jos
de-a sa lumină –
tu singur
nu-ți săpa mormânt,
bătând cu fruntea
de pământ.

Te-nchină cu iubire
mamei.
Dar nu mai jos
de frunza poamei –
dușmanul plumb,
ce-l vei stârni,
pe mamă
ar putea răni.

Te-nchină
dragii cu mărgele.
Dar nu mai jos
de cer și stele –
să afli tu aripa sa
de vrea
și poate-n cer zbura.

Te-nchină țării
cu mărire.
Dar nu mai jos
de-a sa privire –
să poată ea vedea întâi
ce este scris
în ochii tăi.

(De zeci de nopți...)***

De zeci de nopţi la rând
Aştept înfrigurat şi sper,
De zeci de nopţi la rând
Că dintre stelele din cer
De zeci de nopţi la rând,
Că la fereastra casei noastre,
De zeci de nopţi la rând
Mai răsări-vei luminoasă,
De zeci de nopţi la rând,
Dar singur clipele mă lasă,
De zeci de nopţi la rând.

(Iar mamele...)***

Iar mamele
spre dimineți
au părul ca omătul,
alb:
și mama celui îndrăzneț,
și mama celui laș
și slab.
Ba, poate,
mama celui slab
mai albă-i
ca omătul alb.

(În noaptea...)***

În noaptea cea rece,
În ziua cea caldă
Nimic nu detest.
Există lumea cealaltă
Cât timp
Există pământul acest.

Suflet scăzut,
Idee înaltă.
Dar
Încă-i frumos în cânt,
Există lumea cealaltă
Cât timp
Există acest pământ.

Doine se-aud. Tresaltă
Întinderi cereşti.
Există lumea cealaltă
Cât timp, mamă,
În noi vieţuieşti.

(Lipsești...)***

Lipseşti dintre lumine,
Dar nu lipseşti din mine.

Lipseşti de la fereastră,
Dar nu din limba noastră.

Lipseşti din blânda seară,
Dar nu lipseşti din ţară.

Plecată eşti în moarte,
Ci-aproape, nu departe.

(Lui Anatol Ciocanu)***

Nu este fereastră în casă,
Nu este icoană
La care n-ar fi plâns
Ochii tăi, mamă.
Da, întâi este frumoasă mama,
Pe urma femeia.

(Lui Andrei Strâmbeanu)***

Eu cred că,
În splendoarea curgătoare
A dimineții,
Plutește și sufletul mamei.
Eu cred că
Mai dulce leagăn
Ca brațele mamei
Nici Hristos n-a avut.

(Lui George Vultur)***

Ziua răsare din ochii
Pruncului meu.
În glasul lui se aud
Toate privighetorile lumii.
Nu poate
Masa de aur înlocui
Leagănul de lemn.

(Lui Ștefan Andronic) ***

Cea mai frumoasă
Este bucuria
Din ochii copiilor,
Deoarece nu trebuie
Să dea nimănui socoteală
Pentru frumusețea ei.

(Mă doare...)***

Mă doare căsuţa,
Grădina ta verde,
Toate
Câte-au rămas fără tine
Mă dor.
Nu-mi mai e dor
De nimeni, mamă,
Numai de tine mi-i dor.

(Nemărginire de cer...)***

Nemărginire de cer.
Stele de aur.
Există un singur drum:
Cel al miresmei de laur.

O dulce căldură de sus
Curge prin noapte.
Eu cred că sunt undeva
şi două stele de lapte.

(Nu am, moarte...)***

Nu am, moarte, cu tine nimic.
Eu nici măcar nu te urăsc
Cum te blestemă unii, vreau să zic,
La fel cum lumina pârăsc.

Dar ce-ai face tu şi cum ai trăi
De-ai avea mamă şi-ar muri.
Ce-ai face tu şi cum ar fi,
De-ai avea copii şi-ar muri?!

Nu am, moarte, cu tine nimic,
Eu nici măcar nu te urăsc.
Vei fi mare tu, eu voi fi mic,
Dar numai din propria-mi viaţă trăiesc.

Nu frică, nu teamă –
Milă de tine mi-i,
Că n-ai avut niciodată mamă,
Că n-ai avut niciodată copii.

(Nu-mi ajung...)***

Nu-mi ajung ochi să te plâng,
Nici cuvinte nu-mi ajung.
Drumul meu sub cer e scurt,
Drumul tău în pământ e lung.

Să-mi spăl vina ce o port
Izvoarele, mările nu-mi ajung.
Drumul meu sub cer e scurt,
Drumul tău în pământ e lung.

(Pe tine, vânt...)***

Pe tine, vânt, te-am cuprins,
Vânt rostogol,
Crezând că ești
Dragostea...
Pe tine,vai, te-am cuprins,
Fulger cumplit,
Crezând că ești ea...
Mai n-am pierit...

Pe tine, Lună pe care
Pe umeri încă te port,
Pe tine atât de cu patimă...
Cuprins-am un mort.

Pe tine, cântec,
În inima mamei crescut –
Cuprins-am dragostea,
Lumină de început.

(Poți să și plângi!) ***

Dar numai de trei ori:
deasupra mamei,
în lut când o cobori,
în părul iubitei la marginea mării
și-n ceasul de cumpănă,
în steagul țării.

Poți să și plângi!

Din lacrima
ce cade pe mormânt
să iasă iarba din pământ.
Pe cea din a iubitei plete
prefă-o-n salbă, s-o îmbete.
De piatra
celei din drapel,
ascute-ți sabia, rebel.

Poți să și plângi!

(Se încălzește...)***

Se încplzește cerul, mamă,
De la mâinile tale,
Se ilumineză-n adânc,
Își liniștește
Nemărginirea.

Încă o stea
S-a desprins de vecie,
Topindu-și făptura-n neant.
Dar nu de stele
Se pustiește cerul,
Ci de mâinile tale
Căzând spre pământ.

Nimic, ah, mai îndepărtat
Ca cerul,
Ca adâncul de sus,
Fără de mâinile tale,
Mamă!

(Se sprijină mierea...)***

Se sprijină mierea
Pe floare,
Fierul cel zburător
Pe-a noastră suflare.
Se sprijină grâul cel viu
Pe grâul murit.
Liniștea caldă
Pe-al pâinii chip aurit.
Se lasă mâna iubitei
La mine-n palmă,
Pe rece-ascuțitele pietre
Ale genunchilor tăi
Se lasă mâinile tale,
Mamă.
Totul și toate
Se sprijină pe ceva
Și tu, pământule dulce și bun,
Care, doamne,-ai putea
Fi un măr, un simplu măr
În gura cerului
Sau pe măseaua celui nebun!

(Stau...)***

Stau cu trombonul unii
În jurul gâtului încolăcit:
Laț de aur.
Stau alții ca nebunii
Cu pânza unui verb
Tot zădărând un taur.
Stau unii pe aur,
Pe jăratecul lui.
Pe piscul cel mare
Stau alții,
Pe gheața lui de cristal.
Și-având doar cu moartea
Relații,
Stă maica mea într-un spital.

(Te-ai scufundat...) ***

Te-ai scufundat
În veşnicie,
În apele ei,
Ca-n aerul de sus
Mirozna florilor de tei;
Ca iarba toamnei
În pământ,
Ca taina tremurândă-n
Tăcerea unui cânt;
Ca ochiul paserii
În somn,
Tu, care parcă spui:
Lăsaţi-mă puţin
Să dorm.
Cu tainicul meu gând
Aştept să te întorci,
Cu bucuroase veşti,
De varul vechi să răzui
Această zi,
Cu zâmbetul tău cald
S-o zugrăveşti.
Te-aştept să te întorci.

(Trudite...) ***

Trudite cât ţara întreagă,
Mânuţele tale de ceară
În noaptea cea neagră,
În noaptea cea neagră
Odihnescu-se prima oară.

Prima oară
Sărut mâinile tale,
Din care ierbi vor răsare.
Mi-i plină fiinţa de jale,
Ca trupul mării de sare.

(Un fulger...) ***

Un fulger în noapte
A luminat chipul mamei
Și fața pâinii
Aflate pe masă.
Se rugau parcă-amândouă.
Dormeam cu toții adânc
Cu fața în jos.
Treze erau numai ele,
Cu ochii la ploaia cu piatră.

Cuprins

A venit toamna....1
Acasă....2
Acasă....3
Acasă....4
Această Lună lină....5
Aer verde, matern....6
Ah, floare!....7
Ai două inimi, mamă....8
Alături....9
Amara lumină....10
Apă vie....13
Ascultaţi, măi copii....14
Aşa ai mers tu, mamă....17
Aşa o ştim....18
Aşteptând....19
Autobiografică....20
Bucurați-vă....21
Bună dimineața....22
Buzele mamei....24
Casa....25
Casa mea....26
Casa părintească....28
Casa părintească....31
Caut umbra....32
Caut umbra....33
Cămăşile....34
Când sunt eu lângă mama....35
Cântec cu acul....36
Cântec de leagăn pentru mama....37
Cântec despre mama....38
Cântec simplu....39
Cântecul mamei....40
Cheia....41

Chip de aur....43
Chipul tău, mamă....44
Cinema....45
Cinstirea proverbelor....48
Copiii....51
Copil din flori....52
Copilăria noastră....54
Copilul care am fost....56
Copilul înălbit....57
Coşmar....58
Creşteam mare....59
Cutremur....60
Cuvântul mama....61
Dar tu....62
De la mâinile tale....63
De unde ştii?....64
De-aş mai trăi....65
Destin....66
Dor de mamă....68
Dor de mamă....69
Dor de ploaie....70
Dreapta laudă....72
Drum....73
Duminica....74
Elegie de toamnă....76
Era lună….....77
Faptul că eşti....78
Făptura mamei....79
Floarea-soarelui....80
Floarea-soarelui....81
Floarea-soarelui....82
Frumoşi ca sfinţii....84
Fumul, ninsoarea....85
Ghicitoare fără sfârşit....86
Glas de taină....87
Harpa....88
Iarba....89
Iarnă....90
Iartă-mă....91

Iată....92
Iezii lui Creangă....93
Inel de logodnă....95
Inel rotund....96
Inel rotund....97
Inscripţie pe cartea copilăriei....98
Izvoare....99
Izvorul....100
Izvorul mamei....101
În faţa mamei....102
Într-un cântec....103
Învăţăturile mamei....104
Joc de familie....105
Jocul cu ochelarii bunicii....106
Laptele matern....107
Lăsați morții....108
Liniștea....109
Litanii pentru orgă....110
Mai mică decât iarba....111
Mama....112
Mama în casa noastră....113
Mama în câmp....114
Mama poetului....115
Mama şi feciorul....116
Mamă, de-ai fi o stea....117
Mamă, tu eşti....118
Mamei....119
Mă rog de tine....120
Măicuţa ta, măicuţa mea....121
Mâinile mamei....122
Mâinile mamei....123
Metafora....124
Mică baladă....126
Micropoem....127
Mi-e dor de o piatră....128
Motiv clasic....129
Multă e marea....130
Năframa....131
Nicio stea....132

Nimic nu poate golul să-l umple....133
Noapte de An Nou la maternitate....134
Nopţile mamei....135
Nu de aceea....136
Nu mai e măicuţa....137
O zi....138
O zi....139
O, mamă (trei culori)....140
Ochii mamei....141
Onomastică....142
Pacea....143
Paparudă rudă....144
Parcă se rugau....146
Pasărea....147
Patria....148
Pământul din cer....149
Părul mamei....150
Pâinea mamei....151
Pe altă planetă....153
Pe drum alb, pe drum verde....155
Piatra....156
Plouă peste fântâni....157
Plugul de aur....158
Poem....159
Poem....160
Poem....161
Primul cer....162
Prin lume....163
Privesc la nori de semeni....164
Război....165
Ritual....166
Rugăciunea din zori....167
Satul meu....168
Satule....169
Să mergi frumos....170
Să pictezi o lacrimă....171
Scrisoare....172
Seara pe deal....173
Semn....174

Spre chipul tău....175
Steaua de vineri....176
Steaua mamei....177
Sub stele trece apa....178
Sunt....179
Sus....180
Și tu....181
Ștergarul vărgat....182
Tata....184
Tăcerea mamei....185
Trandafirul din vază....186
Transplantare....187
Tu eşti un geniu....188
Tu spui....190
Ultima dorinţă a mamei....191
Ultima lună de toamnă....192
Umbra de aur....193
Un semn....194
Unde ești mamă?....195
Unde fugim de-acasă?....196
Valul, frunza....197
Versuri albe....198
Vine un glas....199
Vremea asta nu-i a mea....200
Zăpăcirea lacrimii....201
Zmeul şi nunta....202
(A căzut...)***....204
(Chipul tău...)***....205
(Cucernic)***....206
(De zeci de nopți...)***....207
(Iar mamele...)***....208
(În noaptea...)***....209
(Lipsești...)***....210
(Lui Anatol Ciocanu)***....211
(Lui Andrei Strâmbeanu)***....212
(Lui George Vultur)***....213
(Lui Ștefan Andronic) ***....214
(Mă doare...)***....215
(Nemărginire de cer...)***....216

(Nu am, moarte...)***.....217
(Nu-mi ajung...)***.....218
(Pe tine, vânt...)***.....219
(Poți să și plângi!) ***.....220
(Se încălzește...)***.....221
(Se sprijină mierea...)***.....222
(Stau...)***.....223
(Te-ai scufundat...) ***.....224
(Trudite...) ***.....225
(Un fulger...) ***.....226